

AVE MARIA

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

ŠTEV. 3.

FEBRUARY 1st 1923.

LETO (VOL.) XV.

Jezus Kristus.

Rev. John C. Smoley.
(Konec.)

DRUŽINSKO SVETIŠČE.

Skrito življenje našega Gospoda in Zveličarja v Nazaretu je polno gniljivih prizorov, tako da jih ne moremo pustiti, da ne bi premišljevali o njih. Vidimo vedno nove krasote.

Gotovo je vredno, če premišljujemo, da je živel v krogu družine, katero imenujemo sveto Družino. In oč te družine odseva čaroben lesk na vsako družino, kjer žive oče, mati in otroci v pravi krščanski ljubezni.

Čemu pač je preživel Gospod trideset let v skromnem družinskem življenju? On ni potreboval družinske opore in pomoči. "Misliš," je rekel Gospod Petru v vrtu getzemanskem, "da bi mi moj Oče ne poslal več kot dvanajst legijonov angelov, ko bi ga prosil?" In ko je prestal skušnjave v puščavi, "pristopili so angeli in mu služili."

On ni potreboval družine. Vedel pa je, da ima družina za človeštvo vrednost, ki se preceniti, nadomestiti ne da. Ne mislim v prvi vrsti na to, da je namen družine po božji volji ta, da daje človeškemu vrtu vedno novih cvetlic, vedno novih rastlin — ne, najvažnejši namen družine je ta: Edino le v krščanski družini bodo vspevale čednosti, kreposti in nazori, ki oblažujejo, osrečujejo in oslajšujejo človeško življenje na svetu.

1. Družina je močna trdnjava za avtoriteto. To vemo vsi: Nobena družba ne more obstati brez avtoritete, brez reda, kateremu se morajo pokoriti vsi njeni člani, prostovoljno. Kdor se noče pokoriti, ta bo preje zgrabil za nasilna sredstva revolucije, kakor da bi se dal brzdati z vojaštvom ali policijo. In končno: Ali nismo videli ravno v zadnji svetovni vojni, da so vojaki in čast-

niki pregnali in celo umorili svojega lastnega vladarja. V globočini srca mora biti ta čut avtoritete, sicer ne bo dolgo obstal. Nikjer pa se človek tako ne uči, biti pokoren oblastem, pokoren zakonu, kakor ravno v družini. V prvi vrsti varuje in brani moč starišev božja zapoved. Ostre besede ima sv. Pismo za neposlušne otroke, krasne obljube za te, ki stariše ljubijo in spoštujejo. "Kdor spoštuje svojo mater, je kakor tak, ki nabira zaklade. Kdor spoštuje svojega očeta, bo dolgo živel in kdor je pokoren svojemu očetu, razveseljuje mater. Kdor spoštuje svojega očeta, se bo veselil svojih otrok in bo uslišan ob dnevu svoje molitve. Očetov blagoslov utrjuje otrokom hiše; materina kletev jih pa do tal podpira. Na kako grdem glasu je, kdor zapusti očeta; in od Boga je proklet, kdor jezi mater." (Sir. 3.) "Oko, katero zasmehuje očeta, in zaničuje rojstvo svoje matere, naj vodni krokarji izključujejo in orli pžro." (Preg. 30.)

Svetejša ko vsaka druga posvetna avtoriteta, je avtoriteta starišev. Vladarji imajo meč, zakon, policijo, zapor za take, ki se nočejo pokoriti; moč, oblast starišev prihaja k nam z oljko miru in ljubezni. Take pokorščine ne skazujemo nikaki svetni oblasti, ampak edino le očetu in materi, nam najdražjim bitjem na svetu. Tu se učimo v resnici ljubiti avtoriteto, tu se učimo biti pokorni z radostjo, ker vemo, da mislijo dobro z nami, če nam kaj ukazujejo. In kdor je bil navajen, biti pokoren doma, kdor se je naučil ubogati doma, temu ne bo težko ubogati tudi zunaj doma, v tujini. Toliko pokorščine sicer ni potreba, ko v družinskem krogu, a žrtve, ki jih od nas zahteva so mnogokrat večje, zato mora biti zavest pokorščine živa in močna, da ne klone.

2. Družina je močna trdnjava svobode. Avktoriteta ni sama sebi namen in cilj. Njen namen je, da pomaga človeku k svobodi. Ako hočemo, da bo avktoriteta koristila, treba se ozirati na posebnosti posameznika. In to se najlože vrši v družini. V družini ravnamo lahko z vsakim otrokom, kakor zahteva to njegove narava, njegove posebne lastnosti. Družina nima obilno članov, zato ni tako težko razumeti značaja, narave vsakega posameznika. In razun tega sta tu dva vladarja, eden skrbi za red in strogost, drugi za miroljubnost, potrpežljivost in prizanesljivost. Zato kaj lahko razumemo, zakaj so v pravi krščanski družini vsi otroci tako srečni. Vse ljubi jo stariši z isto ljubeznijo, občutljivega otroka uče energije in samozatajevanja, jezljivega potrpežljivosti, zlobnega prizanesljivosti. In tako prejema vsak, kar mu gre.

Drugim oblastem je seveda težko varovati in braniti svobodo in samostojnost posameznikov. Država uravnava rada vse po enem kopitu. Seveda je to veliko bolj pripravno. In vendar lahko izpopolni svojo nalogo, če ča vsaj po možnosti vsakemu priložnost, da razvije svoje sile in svoje zmožnosti. In tu je zopet družina, ki se ne da nadomestiti. Kako bi bilo enolično, kako bi bilo mrtvo in žalostno, ko bi se vpeljala splošna državna vzgojevališča, po katerih socialnih demokratije tako hrepene. Država gotovo lahko izgoji dobro šolane učitelje, toda najboljši učitelj ne bo imel in ne more imeti do otrok toliko ljubezni in naklonjenosti, kakor jo imajo lastni stariši.

3. Družina je najboljša šola za velike značaje. V družini je odvisen drug od drugega, vedno se mu treba ozirati na druge. Člani družine morajo hočeš-nočeš prenašati drug drugega. Je res mnogokrat obilo težkoč

in nesporazumljenj, toda v družini se nauči vsak hitro očpuščati in pozabiti. Vezi so pretesne, da bi se dolgo drug na drugega jezil. Tako se uče mejsebojnega odpuščanja in samozatajevanja; dvoje čednosti, vrlin, ki so važne za javno življenje. V družini nikdo ne misli, da bo šel takoj tožit na sodnijo; vse se zlepa in mirno poravna, posebno če posežejo stariši vmes. V družini se uči človek, da napravi drugemu kako veselje, ali da prinese kako žrtev. Kóor si materi ali očetu, bratu ali sestri na ljubo ne more čemu odreči, ta ne bo mogel nikoli kaj storiti za bližnjega, za tujca. Smisel za red in pridnost se poraja v družinskem krogu, kjer je mesta dovolj za raznovrstna dela, kjer najde i najmanjše delo svoje priznanje.

Sedaj razumemo, zakaj je hotel Zveličar tako dolgo živeti v družinskem krogu, zakaj je ravno družinski krog posvetil z nebrojnimi čednostmi. Prišel je, da bi ozdravil bolno človeštvo, zato je moral najprej dvigniti družino. Naj omika in olika še tako raste, brez družine ne bomo ničesar opravili. Zato se katoliška cerkev s tako vstrajnostjo bojuje za svetost in srečo krščanske družine, zato zametuje in zavrača vse, kar je proti enoti in nerazdružljivosti zakona. Zakonski naših dni radi prejemajo pravice, nočejo pa pogosto prevzeti ólžnosti zakonskega stanu.

Toda zgleđ Gospodov ima večji vpliv, ko nauki krivih prerokov. Ko bi izginil pravi smisel, pravi pojem družine — kako žalostno, kako obupno bi bilo na svetu! Zato pa moli cerkev dan za dnevom in z njo molijo milijoni in milijoni, da bi se Bog milostno ozrl na krščanske družine, da bi jih milostno ohranil in jim dal moč, da bi vstrajno posnemale sveto Družino.

S p o m i n i .

G. M. Trunk.

VIII. V ZARJI SVOBODE — PROST S PRISTRIZHENIMI PERUTMI.

Zopet se mu stemni obraz in se začne nekako nervozno na stolu premikati. Morda, da se mu je gočilo, kakor Abrahamu, ko je spremljal Gospoda Boga proti Sodomi in Gomeri. "Prah sem in pepel, a Gospod Bog, ker sem že govoril ali smem še eno ziniti," je govoril očak Abraham. In morda si je Dr. Weiss mislil: "Eno skrivnost . . . russische Schriften sem že odkril, morda bom še drugo." Zopet se je premikal, stiskal in tlačil, dokler ni stlačil: "E . . . e gospod župnik, v zvoniku Vaše cerkve je bilo opaziti znamenja. No, saj Vam čisto natanko lahko povem kje. V levem zvoniku, otkoder se vidi proti Mariji na Zilo so jih opazovali." — "Aha," si mislim, "Zila in Meško je tudi tu." Morda je g. Weiss menil, da bom pri tem prebledel kot stena, še posebej ko mi pove, "vse vemo," kakor se je moj "inšpehtar" izrazil. Tokrat se sicer nisem zasmel, a sem ostal miren. "Pri Bogu, g. Dr." mu odvrnem, "da je kdo opazoval kakšno znamenja z mojega zvonika (gospod Sandwischer eno figo ste videli, lagali ste, debelo lagali), tega sicer ne morem tajiti, odločno pa zaničam, da bi jih bil jaz dajal. Nikdar in nikoli! Zadnjič sem bil v zvoniku v jeseni, ko sem vzel mero od zvonov, kakor nam je bilo ukazano. O kakih znamenjih se mi še sanjalo ni, da bi jih dajal." Pristavim še: "Iz tega zvonika je moj cerkvenik razobešal cesarsko zastavo (in kolikokrat jo je moral), morda jo je kaj pustil skozi lino viseti, ker je bila dolga."

Možu se je začelo malce jasnit. Pa pride mi še druga misel, kar pačla mi je v glavo: "Vojaki so se večkrat v stolpu z zastavicami vadili dajati signale. Nekaterikrat so prišli k meni in me vprašali, če smejo iti v ta namen v zvonik. Se razume, da sem jim dovolil. Za parkrat vem. Zadnjič je bilo nedavno.

A bili so še večkrat, kot so me vprašali, ker ko sem šel iz šole grede včasih malo v cerkev, sem videl tam telefon v stolp napeljan, srečaval vojake. Morda je kdo te "cajhne" videl." Ko si mož vse to zapiše, postane zopet ves prijazen, začne pospravljati beležke in vmes momlja nekaj o trdi vojski in . . . o ruhig sein . . . mirno kri . . . Jaz se o junačim in ga vprašam, kako misli, kdaj bo končano. "To pač ni samo od mene odvisno, g. župnik," mi odgovori. "Pa bomo že naredili," pristavi po navadi rajnega cesarja Fronca, ki pa po teh besedah navadno ni nikoli nič naredil. Tudi ti gospodje so še precej časa delali, a nazadnje vsaj nekaj naredili, namreč ničesar niso našli, nobenega materiala odkrili, kakor se je izrazil general Rohr. Seve soldateska, posebno še kak general, se ne sme nikoli zmotiti, že najde kak izgovor. Tudi Rohr ga je našel. "Je zelo inteligen ten ta Trunk, je znal vse lepo pravočasno skriti". S temi besedami je pokrtil svoj dolgi nos.

Kosilo je bilo že vse mrzlo, ker to protokoliranje je dolgo trajalo. Že zato, pa tudi zato, ker sem bil preveč razburjen, deloma vesel, deloma nagačen, mi jed ni šla v slast. Kaj bo? Kaj bo? Mislim, da so se moji razlogi Dr. Weissu zdeli verjetni. Gotovo so tudi pri vojaški oblasti popraševali, če so se res vojaki v mojem zvoniku vadili v signaliziranju. In ker je ona brez dvoma v tem potrdila mojo izpoved, me je morda to rešilo nadaljnih sitnosti.

Dolgi, dolgi ánevi se vlečejo, kakor polž čez plot in še veliko jih je. Vstajam, se umivam, molim, merim . . . pet sem pet tja . . . gledam prav predrzno s smotko v ustih kakega radovedneža, ki je od one strani ulice zijal na moje okno. Vse je vedelo kje sem. Saj so iz samega strahu, da bi še skozi ok-

no ne dajal znamenj, postavili stražo, ki je vsacega sunila, ako se je preveč zazijal gori k meni — Ječa je pač ječa, in zunaj je v igred.

Kaj se godi v svetu? Kako je z vojsko? Časopisov ni in nisem si upal pisati dekli po nje, ker to bi bilo malo preveč predrzno, saj sem enega dne slišal, kako je neki stotnik, ki je pri inspekciji videl na moji mizi stati krožnike in piskriče od kosila, osorno vprašal stražnega popoveljnika: "Odkod si pusti župnik kosilo donášati?" In ko mu popoveljnik vojaški odgovori, da iz župnišča, je zarezal nad njim: "To nikakor ne gre in tudi ne sme biti!" Pa je bilo in še marsikaj je bilo, kar bi ne smelo biti.

Ko so nas zašili, je bilo vse nervozno radi bitke pri Verdunu. Prošt je letal v "Tintenburg" po "najnovjše" in nam še 10. marca pri konferenci sv. Vincenca pravil, kako jih bodo prijeli, namreč Nemci Francoze. Kar s kleščami jih bodo, je vedel povedati. To so bile moje zadnje vesti. Vsak dan zjutraj sem najprej pogledal skozi okno, če vise zastave. Pa ni bilo nikjer nobene, dasi sem videl še onkraj Drave. Nekega dne pa zapazim široko frankfurtarico na Gitschtalerjevi tiskarni, v kateri se je tiskala Villacher-Zeitung Tam dalje še eno in zopet eno in še . . . Gotovo so nemške klešče Verdun stisnile. Kar je pa je, sem si mislil, morda bo zdaj vojske konec, ko pridejo Nemci v Pariz. Le to se mi je čudno zdelo, ker je bilo drugače vse mirno, nič godbe, nič bakljade, nobenega hajlanja, le veliko ljudi na ulici.

V naš hotel je prihajal tudi poročnik Rauter, Grafenauerjev varovanec, meni dobro znan, dasi je navadno v stran gledal . . . (seve restanta kak pošten človek ne pogleda). Ko drugi ali tretji dan zopet pride, ga le vprašam, če je morda Verdun padel. Sprva mi ni mislil

odgovoriti, nazadnje se je pa le tako ponižal in po vojaško resolutno dejal: "Kako to vprašate?" — "Saj zastave vihrajo," pravim. — "Ne, ne, to je radi Njegovega Veličanstva, ki je bil tukaj." Več nisem zvedel, o Verdunu prav nič, a zdelo se mi je, da so se morale nemške klešče nekaj "pospak'drati," kakor pravimo Korošci. In so se . . .

Dan je podoben dnevju, samo vsak drugi še nekoliko daljši radi negotovosti, kaj in kako bo. Dne 25. marca, na Marijin praznik, pride zopet obisk, takrat res samo obisk, kakor obišče prijatelj prijatelja, vsaj tako se mi je zdelo. Prišla sta Dr. Weiss in naúporočnik Vebler, profesor v Idriji, Slovenec, ki je bil pri prvem pohodu proti Srbiji močno ranjen in bil pozneje, ko je okreval, prideljen policijskemu oddelku v Beljaku. Njegov sluga, že prileten Notranjec, je skozi okno župnišča zapazil slovenske knjige, vstopil in zaprosil za kako knjigo, zase, pozneje pa tudi za nadporočnika. Tako me je prof. Vebler vsaj posredno poznal, kakor tudi jaz njega, dasi pri obisku tega niti on, niti jaz nisva dala spoznati. Vprašala sta potem in onem. Potožil sem jima, ča me malo dolg čas tare. "Ali nimate nobenega časopisa?" me vpraša Dr. Weiss. — "Mislim," pravim, da je prepovedano." — "Menim da ne," odvrne, "sicer pa vprašajte inspekcijo." Res sem pozneje vprašal in dobil odgovor: "Ne!"

Prijazni obisk je bil zares dobro krščansko delo, dasi dnevi niso bili manj polževi in sva z Meškom pogostokrat zelo "polemizirala". Najhuje je bilo zunaj gledati ljudi, kako so se veselili pomladanskega solnca, dočim je bila tu ječa, tema, zima, noč. A solnce, in če že ne solnce, vsaj zarja zlate svobode je posijala tudi nam.

V torek 4. jun. Na straži stoji občri Goričan Al. Lojk. Na hodniku se z Meškom pogovarjava. Tudi Miha, kandidat za gavge, prikrkuca iz svojega brloga. Naenkrat nastane spodaj ropot, čuje se trde besede, nekaki: "G'wehr-erraus . . ." kakor ščurki, če prižgeš luč, se poraz-

gubimo vsak v svojo luknjo. Trdi koraki se čujejo vedno bližje moji sobi. Komaj se vsedem in popravim svoj obraz, kakor bi vedno pri mizi dolg čas prodajal in strogo spolnoval "strengstens verboten — najstrožje prepovedano," potrka. Dr. Weiss vstopi. Že njegovo oko in obraz mi povesta zadosti. Srce mi poskoči.

Zdaj pa bo. Hudo? Ni mogoče . . . Ne, prav nič hudega, veselo je bilo, da še danes čutim slačkost tega trenutka, ko se spomnim nanj. Dr. Weiss se vsede in tudi meni veli seesti. Nekaj navadnih fraz . . . vprašanj, kakor je v takih slučajih običajno. Iz zavitka mi poda polo in pravi: "Berite, gospod župnik!" Vzajem in precej razburjen berem. Ne berem natanko. Še danes ne vem, ali je bilo od policije, ali od najvišjega vojaškega poveljstva. Bilo je nekako to-le: . . . "Zaenkrat ste prosti, a preiskava teče dalje (grenka kapljica). Prepove se vam hočiti v zvonik (katerega, sta dva?). Okoliša Beljaka ne smete zapustiti . . ." in še nekaj. Ko prečitam, ne vem prav, kako mi je bilo. Najraje bi bil zavriskal, toda: "preiskava teče dalje." To me nekako davi. "Ste zadovoljni?" me prekine Dr. Weiss. "Kako bi ne bil gospod doktor, toda preiskava teče dalje." Res je tekla, a kaj, ko je bilo veselja za en "bokav." Končno pravi: "Prosimo, g. župnik podpišite!" Podpišem. On spravi.

A imel sem pomisleke. Se razume, da ne gleča tega, li hočem v vezano prostost ali ne. V zvonik ne smem. No tja gori nisem nikoli veliko silil. Okoliša Beljaka ne smem zapustiti. Kdo bo pa v Vaze, ki so zunaj tega okoliša, v šolo hodil? "Imam šolo v Vazah, gospod doktor, te so zunaj mesta. Li tudi tja ne smem?" — "Idite na policijo, saj veste, kje je, tam vam bodo dali za to potrebno dovoljenje!" — "Hvala Vam," mečkam nekaj o njegovi izredni prijaznosti, stlačim svoj "frajprif" v žep, zagrabim roko, ki mi jo je prijazno ponudil, duri se za njim zapro, meni se pa odpro v zlato prostost. Res, da samo "vor-

laeufig — zaenkrat," toda kdo bi se v takih trenutkih pipal za besede.

Takoj nato je straža dobila povelje, da me izpusti. Razdelim smotke mej vojake, vzamem kovček in odidem, ooidem sam, brez spremljevalca z bajonetom, v solncu odidem v žarni spomladanski dan. Za me ni več ječe

Doma me debelo gledajo, ko pridem tako nepričakovano. Kakor blisk se raznese novica, da sem na svobodi. Dobri me prihajajo pozdravljat, drugi pobešajo glave. Izvem, da so zašili tudi župnika Ražuna iz St. Jakoba, župnika Šnedica v Lipi. Pripovedujejo mi, kako je bilo pri hišni preiskavi, kaj ljudje vse govorijo, kako so me sodili, večinoma seve obsojali, celo moji najožji sorodniki. Mrtvega leva vsakdo brčne. Od "Beljaškega omizja" ni nikogar blizu, je prenevarno. Le ođ daleč poprašujejo, kako mi je šel "ričet" v slast. Takrat sem spoznal, kako prav je imel pesnik, ki je pel:

Donec eris felix, multos numerabis
amicos,
tempora si fuerint nubila solus
eris.

V sreči te prijateljjev obdaja broj,
v nesreči moraš biti sam s seboj.

Prozaični Anglež bi rekel: Prosperity makes friends, but adversity tries them.

Čez nekaj časa pride g. Meško s svojim "punkelcom." Prav slično mu je šlo, kakor meni. Za njim jo primaha še naš Miha, ki so mu tudi rekli, da še ni zrel za "gavge," da mora še "a pissel warten — malo počakati."

Popoldne tistega dne grem meni nič tebi nič v mesto. "Oh, ah . . ." je ta in oni dejal in hitro ubral drugo pot, da se ne naleze, kakih "veleizdajniških" bacilov. Nekateri so mi prišli pa tudi častitat. Upam, da je bilo več prave prisrčnosti, kot narejene, ali hinavščine. Brez te kajpada ni bilo. Eden ali drugi mi je stisnil roko, ki je prej govoril: "Saj sem dejal, da je Trunk veleizdajalec, ki zasluži biti povišan — na gavge." Taki smo ljudje.

"Vihriva" devetdnevica.

H. B.

Nemci pravijo tej devetdnevici "Sturm-Novenne." To je devetdnevica, mej katero dotični, ki jo opravlja, Boga, ali Marijo, ali kakega svetnika, takorekoč "šturma," s tako nasilnostjo prosi kake milosti, da ga, bi rekel, mora uslišati. Ako bi hotel to iz navadnega življenja pojasniti, bi dejal, da, če je prosivec, ki opravlja navadno devetdnevico navaden berač, je tisti, ki opravlja "vihrivo" devetdnevico, cigan, ki se te prime kakor klop, da se ga ne moreš otresti, razun če mu kak "sold" vržeš. Saj tega ravno hoče. Še bolj bo seveda "molil" za te, če mu daš dva.

Nasproti Bogu smo vsi berači. Bog nam rad da, česar koli ga prosimo, ako ve, da nam bo v prid. Zahleva pa, da ga mej drugim z zaupanjem prosimo. Čim bolj trdno in skalnato je naše zaupanje, čim bolj nasilni prosivci, v dobrem pomenu nasilni, smo, tim rajši nam da. In če ga kar devet dni zaporedoma s takim zaupanjem "šturmamo," nam skoro ne more odreči, česar ga prosimo. Saj tega niti človek, če ni posebno trdega srca, ne more storiti, tim manj Bog, ki je naš oče in Marija, ki je naša mati.

Iz tega že lahko spoznate, v čem obstoji ta "vihriva" devetdnevica. Spoznate pa tudi, da ona načelno nima ničesar skupnega z onim "šturmanjem" Boga, ki se je mej vojsko pojavilo pod firmo "Gesund beten," kakor tudi z onim ne, ki je pri nekaterih, modernih protestantskih sektah, kakor n. pr. mej pripadniki takozvane "Christian science" v navadi. "Gesund beten — ozdravilna molitev, kakor tudi podobna molitvena kura, christian scientistov," ki ste si v najbližnjem sorodstvu, ste verski oz. krivoverski zablodi, mej tem, ko je prav pojmovana in prav izvrševana "vihriva" devetdnevica plemenita verska cvetlica.

Oni dve ne temeljite na pravem zaupanju v Boga, ki je ena izmej bist-

venih lastnosti dobre molitve. Tisti, ki ju goje, pri svojem "šturmanju" Boga, ne poznajo nikakega pogoja, ki je, kadar gre za časne dobrote, bistvena lastnost prave, Bogu dopadljive molitve. Ne, ampak oni si vtepo v glavo, da morajo biti brezpogojno uslišani, za kar prosijo, naj bodo dobrote, za katere prosijo, te ali one vrste. V to gotovost se skušajo potom avtosugestije, samopričevanja z vso dušo vživeti, neredko naravnost do norosti. In kakor

in se vam bo dalo!" Kdor ga preko teh pogojev in brez ozira nanje "šturma," ta si lahko do norosti domišljeuje in samega sebe prepričuje, da bo uslišan, si zastonj domišljeuje, zastonj se prepričuje. Človek se včasih uda take vrste nasilnim prošnjam, četudi ve, da uslišanje dotičnemu ne bo v prid. Oče, mati se n. pr. naveličata vednega moledovanja otroka za to ali ono; mu dovolita, kar prosi, akoravno sta prepričana, da ne bo dobro zanj, da se bo pozneje kesal, ker jima ni dal miru. Bog se pa nikoli ne ukloni, ako ve, da bo to ali ono človeku, ki ga "šturma" v škodo, razun, ako ga hoče s tem kaznovati.

Izven tega zadnjega slučaja je čisto gotovo, da ona "čudežna" uslišanja niso od Boga, temveč, ali od hudobnega duha, ali pa, kar je navadno, zgolj naravnega značaja. Dognano je, da ima domišljija tudi na telo veliko moč, zlasti če je osredotočena in potencirana, stopnjevana. Saj poznamo takozvane hipohondre, ki so od same dimišljije bolni. Poznamo tudi slučaje, ko je kdo gotove vrste boleznj s samopričevanjem pregnal. Živa, osredotočena domišljija, podprta po verskem občutju, oziroma versko občutje podžgano od žive osredotočene dimišljije, ima še večji vpliv na telo, še večkrat rodi kake take, na videz čudežne pojave. A vsi ti pojavi so res le navidezno čudežni, v resnici pa zgolj naravni, pri katerih nimata ne Bog ne hudič neposredno ničesar opraviti.

Na prvi pogled je "vihriva" devetdnevica z opisanim modernim pobožnjaštvom nekaj istovrstnega. V resnici pa je nekaj docela drugega, seve, ako ima dotični ali dotična, ki tako "šturmarsko" devetdnevico opravlja, prave pojme o njej in jo prav opravlja. Nikakor namreč ne trdim, da jo vsak oz. vsaka prav pojmuje in prav opravlja. Praktično, v posameznih slučajih, ni izključeno,

M. Elizabeta:

Več no petje nočnih zvezd.

Žarnooke zvezdice
plavajo v sinjini,
kakor bi potapljale
iskre se v globini.

Dihajo, se gibljejo,
tajno šepetajo,
molijo, prepevajo,
pesem eno znajo.

Preko nebnihi dalj doni,
spušča se v nižave
večno petje nočnih zvezd:
"Božja Mati, ave!"

pravijo, s tem "šturmanjem" dose-gajo naravnost čudovite vspehe.

Jaz teh vspehov ne bom na celi črti tajil. Odločno pa odklanjam to, da bi bili ti "čudežni" vspehi kaj nadnaravnega, božja uslišanja. To je docela izključeno, ker taki molitvi manjka bistvo dobre molitve: pravo zaupanje v Boga, temelječe na ponižni in pogojni prošnji, ako gre za časne dobrote. Na ta pogoj je mej drugimi Bog navezal svoje brezpogojno zagotovilo: "Prosite

da bi ne bila tu in tam z opisanimi modernimi zablodami istovrstna. V tem slučaju so tudi njeni "čudežni" vspehi le naravnega značaja, nježno opravljanje pa samo na sebi grešno. Prav pojmovana in prav opravljana, je nekaj pristno katoliškega, vspešnega in priporočljivega.

Prav se pojmuje in opravlja pod sledečimi pogoji. Pred vsem mora neomajna trdnost prepričanja, s katerim dotični pričakuje uslišanja, temeljiti ne na osredotočeni domišljiji, podprti od prisiljenega verskega občutja, ampak na skalnato trdnem zupanju v Boga, ki je brezpogojno obljubil uslišanje, ako so dani vsi pogoji za dobro molitev. Drugi sem spadajoči pogoj, da bo to "šturmanje" uspešno pa je, da kadar dotični prosi za kake čašne dobrote: zdravlja, pomoči v tej ali oni nujni in mučni zadevi, pri vsej svoji vihri, s katero prihrumi na Boga ali Marijo, vendar ponižno in udano prosi, kakor je Gospod v vrtu Getzemani prosil svojega nebeškega Očeta. Če kdo, je imel on v tem strašnem položaju pravico svojega Očeta "šturmati," naj mu odvzame kelih trpljenja. Toda vedel je, da prosi za odvrnenje časnega zla. Zato je svoji goreči prošnji, tako goreči, kakoršna se še ni izvila iz človeških prsi, ponižno in udano pristavil: "Če je mogoče... a ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!"

S temi mislimi se mi je zdelo potrebno uvesti neko tako "vihrivo" pobožnost, ki jo priporoča naša pes-

nica M. Elizabeta, da s tem že naprej našim nasprotnikom izvijem iz rok orožje, s katerim bi jo najbrž naskočili, češ, da uganjam moderno pobožnjaštvo.

Ker so take "vihrive" pobožnosti zlasti po ženskih samostanih v navadi, menim, da hoče naša pesnica pod njih vplivom tudi izvensamostanske pobožne duše navdušiti zanje. Ne vem, zakaj bi jih z njimi ne seznanili. Saj pride človek mej viharji življenja, ki zunaj samostanskega ozidja nedvomno hujše divjajo, še večkrat, kot Bogu posvečene duše, v položaj, ko se mu z apostoli na razburkanem morju izvije obupni klic: Gospod otmi me, tonem! Takrat je čas, da začne z "vihrivo" pobožnostjo Boga "šturmati," naj mu poda svojo rešivno roko.

"Vihriva" pobožnost, ki jo hoče M. Elizabeta popularizirati, mej ljudstvo razširiti, se obrača na Marijo Pomočnico kristjanov. Ker bodo letos bravci Ave Marije na naslovni strani vsake številke videli našo Marijo Pomagaj, se nam zdi uместno to pobožnost opisati. Vršiš po navodilu in besedilu M. Elizabete tako-le:

Ako jih je več, ki jo opravljajo, eden ali ena moli:

O Marija, pomagaj koj, zaupno kliče otrok tvoj; nobene prošnje o Mati mila, do zdaj še nisi zavrnila, ker si najblažja, se nas usmili, pomagaj nam v veliki sili!

Ostali potem desetkrat vskliknejo: O Marija, Vedno pomagaj!

Ta desetkratni vsklik se, kakor je videti ozira na splošne potrebe, ne na kako trenutno nujno. V preteči posebni nevarnosti ali potrebi, bi se ta vsklik glasil: O Marija! Hitro pomagaj!

Za tem tisti oz. tista, ki naprej moli, kitico še trikrat ponovi, ostali pa enako še trikrat desetkratni vsklik: O Marija! Vedno (Hitro) pomagaj! Pobožnost se seveda lahko opravlja kot devet-ali tridnevni-ca.

Če jo kdo sam opravlja, vse sam moli.

Kolikokrat se zgodi, da otročičkom mama nevarno zboli. Koliko slučajev poznamo, da imajo prav za prav samo mamo, ata je pijanec, brezverec in bi bilo zanje v dušnem oziru bolje, da bi ga ne imeli. V takih slučajih naj bi dobra duša, ali mati, naučila sirotke, kako se ta pobožnost opravlja. Če ni Bog v svoji nedoumni modrosti sklenil, da zgube mater, ko so komaj okusili njeno sladko ljubezen če se njih ata ne bo z vsemi štirimi otepal in otesal božjih navdihov, naj se vrne na prava pota, ga bodo po Marijini priprošnji res nekako prisilili, da jih usliši. O taki "vihrivi" pobožnosti, prihajajoči iz nedolžnih src, velja, kar je sv. Avguštin dejal, ko je bil nekoč priča nečesa podobnega: "Gospod, kake prošnje pa ti uslišuješ, če te ne uslišiš?"

Je li kaj zadel?

Neki hudomušni holandski dušni pastir je moderne katoličane pri nedeljski službi božji takole fotografiral:

Skupaj je zazvonilo. — Ti pravi: Zdaj se bo pa treba polagoma odpraviti.

Dominus vobiscum po gloriiji. — Ti so ravno v cerkev prišli.

Konec evangelija. — Ti so k sreči zavzeli svoje prostore v klopeh.

Pridiga. — Ti jo pridno obračajo na druge.

Povzdigovanje. — Ti se jezijo, da je cerkovník tako slabo prah pobrisal.

Obhajilo. — Te skrbi, da bi ja ne

bilo preveč obhajancev, da se stvar ne zavleče.

Ite missa est. — Tega si ne pušte dvakrat reči.

Zadnji blagoslov. — Ti prej križ naredi, kakor mašnik.

Zadnji evangelij. — Jih ni več videti.

Jaz bi rekel, da je zadel.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

PRVA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

(Septuagesima.)

Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih.

— Mat. 20, 16.

Pomen prilike v današnjem evangeliju, prijatelji, vam je znan. Gospodar je Bog, delavci smo mi ljudje. Dobrotljivi Bog najema delavce v svoj vinograd, to je, da bi delali za rešitev svojih duš, da bi se zveličali. Najema ljudi na vse zgodaj zjutraj, že ob zori, to je v zgodnji mladosti, pri sv. krstu; najema jih ob poznejših urah, to je v mladeniški dobi; najema jih opoldne, moški dobi, najema jih proti večeru, še starim pravi: "Pojdite tudi vi v mojo vinograd." Bog hoče, kakor pravi sv. apostol Pavel, da bi se vsi ljudje zveličali (I. Tim. 2, 4.)

Je pa beseda v tej priliki, dragi prijatelji, ki mora vsakega človeka prestrašiti, beseda, ki nas opominja, da bi jo dobro premislili: "Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih!"

Malo izvoljenih! S tem, da je kdo poklican, še ni izvoljen, to si mora še le vsak delavec posebej zaslužiti. Toda malo je teh, ki si to v resnici zaslužijo.

Malo izvoljenih! Premišljajmo danes o teh Gospodovih besedah; naj vam pokažem:

1. da je res malo izvoljenih, in
  2. kaj sledi iz tega za nas.
1. Neskončno je število svetnikov in svetnic, ki so že prejeli plačilo iz božjih rok v večnosti, pri katerih so se spolnile besede Gospodove: "Veselite in radujte se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih." Sv. Janez, ljubljenec Gospodov, je imel posebno milost, da je mogel v duhu pogledati v nebeški Jeruza-

lem; napisal je o tem v Skrivnem razodenju sledeče: "Tu zaslišim število zaznamovanih: stoštiriinštiridesettisoč zaznamovanih iz vseh rodov Izraelovih sinov. . . . Potem zagledam veliko množico, ki je ne more nihče prešteti, iz vseh plemen in rodov in narodov in jezikov, stoječo pred prestolom in pred Jagnjetem, v belih oblačilih in s palmami v rokah" (7, 4—9.)

Nihče ne more prešteti svetnikov in svetnic v nebesih! in vendar pravi Gospod: "Malo je izvoljenih." Kako naj si razložimo te Gospodove besede? Sv. Ambrož nam jih razloži tako-le: "Število izvoljenih se sicer ne da prešteti; toda če jih primerjamo z ogromnim številom teh, ki so zavrženi, je število zveličanih prav majhno. Naberite v roke peska in lahko rečete, da teh zrn ne moreš prešteti. Če pa ta pesek v tvoji roki primerjaš s peskom ob morskem bregu in na dnu morja, pa boš moral priznati, da pesek v tvoji roki ne šteje nič."

Malo izvoljenih! Poglejmo v zgodovino in našli bomo dovolj zgledov. Na tisoče in tisoče je živelo ljudij ob Noetovem času, prišel je vesoljni potop — — toda samo osem oseb je bilo izvoljenih in rešenih. Na tisoče in tisoče jih je živelo v mestu Sodomi in Gomori; prišla je kazen na ti mesti, — — in samo štiri osebe so bile rešene. Stoinšestdesettisoč Izraelcev je peljal Mojzes iz Egipta, — — samo dva: Jozue in Kaleb sta videla obljubljeno deželo.

Malo je izvoljenih! Poglejmo na narode: narod izraelski in poganse narode, pa bomo imeli zgledov dovolj. Ne bom tu trdil, da bo vsak, ki ni ud katoliške cerkve, na veke pogubljen; res, da je samo katoliška cerkev edino zveličavna in da zu-

naj nje ni rešitve. A kdo je zunaj cerkve brez svoje lastne krivde, pa se resnično trudi in prizadeva, da bi Boga spoznal, mu zvesto služil, bogaboječe in pravično živel, bo zveličan, kajti tak človek ne spada sicer k telesu, pač pa k duši cerkve. Poglejmo pa, koliko je med pogani in Judi ljudi, ki imajo res resnično voljo, ki si res resno prizadevajo, da bi spoznali božjo resnico jih je, ki se trudijo in si prizadevajo, da bi bogaboječe in pravično živeli?

Malo je izvoljenih! Poglejmo med kristjane! Koliko je teh, ki so prejeli sv. krst, ki so pa od Kristusa odpali in postali brezverci! Koliko je teh, ki so zapustili Kristusov čolnic, sv. cerkev in odpadli iz prav jalovih vzrokov! Poglejmo med katoliške kristjane same! Da pride kdo v nebesa, mora biti ali popolnoma nedolžen ali pa pravi spokornik; koliko pa jih je med katoliškimi kristjani, ki bi si bili ohranili svojo nedolžnost, koliko jih je, ki bi se bili za svoje grehe resnično spokorili? Kristus Gospod je nekoč primerjal svojo cerkev polju, na katerem raste pšenica in ljulika; koliko raste tu ljulike! Strah me je navesti, kaj pravi pri tem premišljevanju sv. Janez Zlatoust; kljub temu naj navedem njegove besede; boljše je, da jih vemo, kakor pa da bi goljufali sami sebe. Ta veliki svetnik, ki je bil v resnici mož poln modrosti in sv. Duha, je pridigoval nekoč v Antijohiji in rekel: "Kaj mislite, meščani in prebivalci tega mesta, koliko vas bo sploh iz tega mesta zveličanih? Mesto šteje nad 200.000 prebivalcev, koliko jih bo prišlo od teh tisočev v nebesa? Ne bo se vam dopadlo, če vam to povem — — a molčati ne smem — —: Komaj sto jih bo zveličanih, pa še to število ni gotovo." Čudna reč,

prijatelji; kajti treba pomisliti, kako mesto je bilo Antijohija. Bilo je to mesto, v katerem so sami apostoli, sv. Peter in Barnaba oznanjevali evangelij; mesto, kjer je bil prvi škof sv. Peter sam, kojega nasledniki so bili evangelist Lukež in sv. mučenec Ignacij; bilo je to mesto, ki se je odlikovalo vsled gorečnosti v veri, tako da se je imenovalo "Theopolis" — — božje mesto. V tem mestu je pridigoval sv. Janez Zlatoust dan za dnevom, opominjal, prosil — — in v tem mestu je upal sv. Janez Zlatoust, da bo samo sto duš zveličanih! Primerjajmo sedaj same sebe s tem mestom, našo župnijo primerjajmo z Antijohijo: živimo li mi in se obnašamo tako, kakor so živeli meščani, prebivalci v Antijohiji — — kaj naj rečemo o nas samih?

Toda, morda so besede tega škofa preveč trde, morda je pretiraval! Dobro, prijatelji! Pojdimo in vprašajmo Kristusa samega; morebiti njegove besede ne bodo tako stroge. Ko bi tako bilo! Toda bojim se, da bodo njegove besede še strožje! Ne koč ga je nekdo vprašal izmed množice: "Gospod, ali je malo tistih, ki se zveličajo?" Jezus pa jim je rekel: "Trudite se, da vnidete skozi ozka vrata; kajti povem vam, mnogo jih bo izkušalo viniti in ne bodo mogli." In rekel je nadalje: "Široka so vrata in prostorna je pot, ki pelje v pogubljenje, in veliko jih je, ki po nji noter hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, katera pelje v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo." (Luk. 13, 23—24; Mat 7, 13—14.) Toraj ravno to, kar pravi v današnjem evangeliju: "Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih."

Vidite sedaj, prijatelji, da je resnica: "Malo je izvoljenih?"

2. Pri poslednji večerji je rekel Gospod svojim učencem: "Eden izmed vas me bo izdal." Te besede Gospodove so z žalostjo napolnile srca apostolov. Drug za drugim je s strahom prišel k Gospodu in ga boječe vprašal: "Gospod, ali sem jaz ta nesrečnež, ki bo to storil?" Ko bi stopil sedaj angel z neba med

vas in vam določno rekel: Eden izmed vas bo na veke zavržen, to bi hitro vpraševali, in sicer s strahom vpraševali: "Sem li jaz ta nesrečnež, nad katerim se bo tvoja beseda spolnila?"

Važno vprašanje: Sem li jaz ta nesrečnež? Toda, prijatelji, ne ostanite samo pri tem vprašanju, vprašajte se še dalje: "Kaj pa naj storim, da ne bom zavržen, da ne bom pogubljen, ampak zveličan?" Na to vam lahko dam odgovor, in sicer zanesljiv odgovor. Kaj naj storite?

1. Najprvo premislite: "Tudi jaz sem poklican!" Bog me je vstvaril za nebesa, Bog Sin je za me pretil svojo Kri, sv. Duh mi daje svoje milosti. To premišljevanje vas bo napolnilo z zaupanjem, spodbudilo vas bo k gorečnosti, k delu! In če kdo ni bil dosedaj dober delavec v vinogradu Gospodovem, prijatelj moj, ne obupaj! Glej, v današnjem evangeliju kliče tudi tebi in ti pravi: Pojdi tudi ti v moj vinograd! Pojdi, če si mladi, ali če si star! Če si mlad, ne zanašaj se na svojo mladost — — "ne veste ne ure ne dneva," pravi Gospod. Če si star, glej, že prihaja iz večnosti glas: "Kaj slišim o tebi? Daj račun od svojega hiševanja, ker od sedaj ne boš več gospodaril!"

2. Skrbi pa za dve stvari, katere bodo od tebe v večnosti zahtevali: svatovsko oblačilo in dobra dela. Svatovsko oblačilo, to je čistost, svetost duše; prejel si jo pri sv. krstu, neomadeževano imaš prinesiti to oblačilo k sodbi. In če si bil tako nesrečen, da si to oblačilo zapravil, glej, še je čas, Gospod te kliče k sebi: "Pridite k meni vsi; jaz vas bom očistil." Dobra dela. Sv. Peter nas spodbuja k temu: "Bratje, prizadevajte si vedno z dobrimi deli utrditi svoj poklic in življenje. Tako vam bo sijajno dovoljen vstop v večno kraljestvo našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa." Amen. (II. Pet. 1, 10—11.)

DRUGA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

In drugo je padlo v dobro zemljo in obrodilo stoteren sad.

— Luk. 8, 8.

O Kristusu Gospodu slišimo večkrat v evangeliju, da je vpil. Zavpil je, ko je umiral na križu: "Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo." Zavpil je ob grobu Lazarjevem, ko ga je hotel poklicati nazaj v življenje: "Lazar, pridi ven!" In v današnjem evangeliju slišimo, da je vpil. "Ko je to govoril," pravi evangelist, "je vpil: Kdor ima ušesa, da sliši, naj posluša." Kaj pa je hotel Kristus tako važnega povedati, da je vpil? Povedati jim je hotel žalostno reč, na kako zemljo pada seme božje besede: nekaj poleg pota, kjer je seme pohojeno, pri drugih na skalo, pri nekaterih med trnje, pri nekaterih pa tudi na dobro zemljo. To je britka resnica, britka sama na sebi, britka v posledicah.

Mislím, da si nikdo izmed vas ne želi, da bi tudi njega zadelo Kristusovo očitjanje. Opozoriti vas hočem danes na to, kaj morate storiti, da bo seme božje besede padlo na dobra tla; to se pravi:

1. kako se obnašajte pred pridigo,
2. kako med pridigo in
3. kako po pridigi.

—o—

1. — Kako se obnašati pred pridigo.

Veliko vas, ki me poslušate, ste farmerji. Sedaj pomladi bote šli na polje, da bi zasejali seme. Za kaj bote najprej poskrbeli, predno bote sejali? Da bo polje pripravljeno, to je da ne bo pohojeno, da ne bo trdo kakor skala, da ne bo na njem trnja in plevela. Na takem polju bi ne bilo pričakovati kaj prida žita.

In ravno tako je, kadar se ima v vaša srca vsejati seme božje besede. Ta vaša duša, to vaše srce mora biti tudi pripravljeno. Predno moliš, pripravi svojo dušo, in "ne bodi kakor človek, ki skuša Boga," pravi sv. Duh (Sir. 18, 23.) In kakor pred

molitvijo, treba pripraviti dušo pred pridigo. "Dva kraja si je izvolil, Bog na poseben način v vsaki cerkvi," pravi sv. Avguštin, "in ta kraja sta oltar in prižnica." Pri oltarju moliš, pri prižnici poslušáš. Kakšen razlogček pa je med molitvijo pri oltarju in poslušanjem pridige? Če moliš, govoriš ti z Bogom in ga prosiš; če pa poslušáš pridigo, govori pa Bog s teboj in hoče nekaj od tebe. Zato pa treba za poslušanje božje besede dušo pripraviti.

Sv. Lukež nam da pravi odgovor, on pravi: "Marija pa je sedela pri nogah Gospodovih in poslušala." To se pravi: poslušala je neprehoma, ni se brigala za nobeno drugo stvar, kakor za besedo Gospodovo. Radi tega jo je Kristus pohva-

dobička.

2. Kako se obnašati med pridigo.

Obnašati se treba spodobno, vedeti ti treba, da poslušáš božjo besedo. "Učite vse narode — — kdor vas poslušá, mene poslušá," je rekel Kristus. Ne glejmo na osebo pridigarja, ne glejmo, kakšen je, glejmo na tega, ki skozi njegova usta govori.

In v tem oziru se prav mnogo greši. Marsikateri bo pridigarja kritikoval; smet v njegovem očesu bo videl, ne pa bruna v svojem lastnem očesu. S hudobnim očesom gleda marsikdo na pridigarja. Proti takim se je oglasil že sv. Avguštin. "Kaj te briga," pravi on, "kakšen je duhoven, ki pridiga? Kaj pa je na tem, iz kakšne posode se jemlje pšenica k setvi; je vse eno ali je lončena ali lesena, stara ali nova, glavna stvar je, da je pšenica dobra!"

Da, na pšenico glej! In ta je óbra. Kdor vas poslušá, mene poslušá!

Torej spodobno, s spoštovanjem poslušajmo božjo besedo! Cesar Konstantin se ni nikoli vsedel med pridigo; stal je, v znak, kako spoštuje božjo besedo. Od vas kaj takega nikdo ne zahteva; ali eno reč si zapomnite: Poslušajte božjo besedo spoštljivo!

Poslušajte jo nadalje oókritosrčno! Pri pridigi mislimo na se, pa ne na druge! Ne jezimo se, če rabi pridigar tu in tam kako ostro besedo. Ravnajmo tako, kakor apostoli pri zadnji večerji. Kristus je ta večer veliko govoril; o svoji ljubezni do njih, o medsebojni ljubezni, o daritvi sv. maše itd. končno pa jim je povedal žalostno vest, da ga bo eden izdal, in je dodejal: "Gorje človeku, po katerem bo Sin človeku izdan; bolje bi bilo, da bi ne bil rojen ta človek." Kaj so storili apostoli pri teh besedah? So se li jezili na Gospoda? Ne, ampak drug za drugim je šel k njemu in ga vprašal: "Gospod, ali sem jaz?" To je bilo odkritosrčno! Tako tudi ti; če slišiš kaj med pridigo, kar je hvale ali graje vredno, vprašaj vedno samega sebe: Ali sem jaz?

1873 30. jan. 1923

Rev. Blanko Kavčič, O. F. M.

REV. J. C. SMOLEJU OB PET-DESETLETNICI.

Let petdeset prešlo je — pol stoletja. — Res lepa leta — dolga doba dela, ki ga zvršiti volja je umela, kar stopati začel si pot življenja.

Zbal nisi truda se in ne trpljenja, ko roka Ti misjonski križ objela in božja ti ljubav je dušo vnela, čeravno žel si trnja več ko cvetja.

Zdaj zreš nazaj, kot kmet na zlato polje, kjer žetev se bogata Ti obeta in kri radostno k srcu ti zapolje.

Saj delo težko brez sadu ni bilo; stoterni sad zaslug je obrodilo, zato Ti kličemo: Na mnoga leta!

lil. Marta pa je begala semtertja in ni slišala vseh Gospodovih besed. Tako tudi ti ne smeš, prijatelj moj, ko poslušáš besedo božjo, tekati semtertja po polji, po farmi, po ávoru, po trgovini, ker bi v tem slučaju od božje besede ne imel mnogo

V čem pa obstoji ta priprava? Najprej ti treba dušo pripraviti, da bo rada poslušala božjo besedo. K pridigi nikar ne hodi, da bi poslušal samo tako dolgo, dokler te bo pridiga zanimala — — tvoje srce bi bilo ravno tako, kakor pohojena cesta. Ne hodi k pridigi, da se za besede pridigarjeve ne bi zmenil — — tvoje srce bi bilo kakor skala. Ne hodi k pridigi, da se te ne bi nič prijelo, da bi ostal tak, kakor si prišel k pridigi — — — tvoje srce bi bilo s trnjem zaraščeno. Hodi k pridigi z dobrim namenom, da boš z veseljem poslušal božjo besedo, sprejel božjo besedo v svojo dušo in se po božji besedi tudi ravnal. Tako bo tvoja duša dobro pripravljena.

Domače skrbi pusti za ta čas, ko poslušáš pridigo, na strani, sicer tvoje misli ne bodo mogle sprejeti božje besede. Poglejte zgled iz evangelija. Kristus Gospod je prišel nekoč k Mariji in Marti. Marija je sedla k nogam Gospodovim in poslušala njegove besede. Marta pa je hotela Jezusu kar moč dobro postreči, in tekala po sobi, po kuhinji . . . Katero je pohvalil Gospod? Marijo! "Marta, Marta, skrbna si in si veliko prizadevaš, pa le eno je potrebno; Marija si je izvolila boljše del." Zakaj je pohvalil Gospod Marijo, ne pa Marte? Morda kdo poreče: Ker je Marija poslušala njegove besede, Marta pa ne! Tak odgovor bi ne bil pravi, kajti tudi Marta je vjela marsikatero Gospodovo besedo, ko je begala semtertja po kuhinji in po sobi, gotovo se je tudi ona brigala za Gospodov nauk.

3. Kako se obnašati po pridigi.

Kaj pa stori farmar, ko je vsejal pšenico? Zaorje jo, povleče njivo; ne pusti je, da bi ležala po vrhu, sicer bi jo ptice pozobale. Tako je tudi z božjo besedo; ne pusti je na vrhu, ne pusti, da bi vi božja beseda zvenela samo v ušesu, vložijo jo v srce, in jo v srcu ohrani! Kristus sam pravi: "Katero pa v dobro zemljo (pade), so tisti, ki besedo slišijo in jo ohranijo v dobrem in najboljšem srcu in obrodijo sad v potrpljenju." Globoko v srce vložijo božjo besedo; če bi jo pustil na vrhu, priletele bi ptice, to je: prišli bi skušnjavci, pa bi seme božje besede odnesli.

Skrbeti moraš nadalje, da bo seme božje besede obrodilo, to je: po božji besedi uravnaj svoje življenje. Kaj pomaga, če posluša človek božjo besedo, pa se po nji ne ravna!

Iz življenja sv. Antona Paduankega se pripoveduje, da je nekoč pridigoval v Rimini, toda imel je le malo poslušalcev. Šel je k morju in pričel pridigovati ribam. Priplulo jih je množstvo. Ko je sv. Anton končal, jih je blagoslovil, in ribe so zopet odplavale. Kako korist pa so imele ribe od pridige? V ničemur se niso spremenile: jegulja je ostala jegulja, ščuka je ostala ščuka itd... In tako je pri poslušalcih božje besede: ostanejo ravno tisti, niti najmanjše spremembe ni na njih opa-

ziti. Kjer se tako godi, tam ni dobra zemlja, tam je pohojena cesta, trda skala, tam je zemlja s trnjem zaraščena.

Prerok Jeremija kliče v 22. poglavju: "Zemlja, zemlja, zemlja, poslušaj Gospodovo besedo!" Čemu kliče trikrat: "Zemlja, zemlja, zemlja?" V proroškem duhu kliče tu trojno zemljo, na katero pada seme božje besede, a ne obrodijo sadu. Tudi jaz vam kličem danes slično: Zemlja trda ko skala, zemlja-pohojena cesta, zemlja zaraščena s trnjem, poslušaj božjo besedo! Pripravi se, da bi bila dobra zemlja, da bo seme božje besede vzklilo in vzšlo in obrodilo stoteri sad. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Kaj mislim osebno o veri, je vam znano. Katoličani me sumničijo protestantskega mišljenja. V resnici pa se ravnam edino le po političnih nagibih, — — in to pričakujem tudi od državnika, kakor ste vi. Nobena vlada ne bo mogla zabraniti in preprečiti nasilstev in maščevanja pobožnega in svetohlinskega ljudstva, ako ga neskončno mala manjšina drugovercev žali v njegovem verskem prepričanju. Brzdajte, krotite protestante, napravite konec njihovim izgredom in napadom na katoličanstvo, pa bo vlada z lahkoto izvedla vse točke mirovne pogodbe."

"Proti fanatizmu Hugenotov premorem jaz ravno toliko, kolikor premore vlada proti pobožnjaškim in svetohlinskim katoličanom," odvrnil je Coligny.

"Torej ni nikakega upanja, da bi imela z mojim prizadevanjem za mir kak uspeh, knez Coligny?"

"O plemenitih namenih Vašega

Veličanstva sem popolnoma prepričan; — — toda na naši strani nimamo zaupanja, — — nimamo ga vsled britkih skušenj."

Katarina je molče zrla v tla. Prepričala se je, da ne bo mogoče, preprečiti izbruha nove meščanske vojne.

Tišina je zavladala po dvorani. Coligny je ostal pri svoji trmi. Na Balafre-ovem obrazu je bila zapaziti nekaka zadovoljnost. On je izpolnil poslednjo voljo svojega očeta, ugodil želji svoje kraljice, ponudil roko k spravi, dasi se je njegovo srce temu upiralo. Sedaj je bil vesel, da se je poskus ponesrečil. Vojna bo izbruhnila znova in mu dala priložnost, da se bo maščeval nad povzročiteljem zavratnega umora svojega očeta.

Hitri koraki so se začeli iz ozadja. Autremont je vstopil z Blanko v dvorano.

Za starega očeta je bila to kaj težka naloga, da je pripravil vnuki-

njo za predstavo, za katero bi jo bil vsakdo zavidal. Blanka se je prestrašila nad častjo, da mora iti pred kraljico.

"Danes boš seveda prvokrat dihal dvorjanski zrak, a radi tega te še ne bo prijela omotica, ljubi otrok!" osrčeval jo je stari oče. "Autremontci so bili vedno zastopani na dvoru, — — da temu ni bilo zadnje čase tako, je bilo krivo edino le to prokletu hugenotsko prapetanje. Torej požuri se, da ne bo Veličanstvo predolgo čakalo!"

Strežnica je hitela k omari po najkрасnejšo obleko. Autremont pa je stopil v prednjo sobo; komaj je preteklo pet minut, je že pričel goderljati radi počasnosti in nadrobnosti žensk. Potrkal je na vrata in vprašal: "Boš li kmalu gotova?"

"Tako, tako, dragi mi ded!"

Iz tega "tako" je postalo novih deset minut, in stari grof je pričel glasneje hoditi po sobi gori in dol. Potrkal je zopet na vrata.

“Koliko časa bo pa še trpelo?”

“V trenutku bom gotova!”

Trenutki so se zopet zavlekli v minute. Autremont je že v duhu videl kraljico, kako nestrpno čaka. Začel je teptati z ного. Potrkal je v tretje, njegov glas je postal že nekoliko nevoljen.

“Toda Blanka, to je pa vendar že proti vsaki olikanosti! Boš li kmalu prišla?”

Odprla so se vrata, in nevolja starega očeta se je spremenila v radost in veselje, ko je zagledal vnukinjo v vsej njeni krasoti.

Ko sta vstopila v dvorano, priklonili so se plemenitaši spoštljivo pred Blanko, ko je šla lahkinih korakov v čaru svoje krasote in ljubkosti mimo njih. Mladi markez Riviere spremenil je barvo, postal naenkrat začreče rdeč, a je takoj zopet obledel.

Na krasoto ljubečo hčer Medicejev, ki je imela čut za lepoto, z vne- mo gojila umetnosti v Franciji, napravila je Blanka globok vtis. Nevolja je izginila s Katarininega obraza. Milostno se je nasmehnila in vstala iz sedeža.

“Imam čast, da predstavim Vašemu Veličanstvu mojo vnukinjo Blanko,” rekel je grof Artur.

“Veseli Vas, da imamo priliko poznati grofico Blanko Autremontsko,” odvrnila je kraljica. “Čestitam vam, moja ljuba, da ste ušli nevarnosti, ki je ogrožala vaše življenje. Pesti podivjanih surovežev in uničevalna strast blaznega fanatizma hočeta pokončiti to, kar je najkrasnejšega, najbolj občudovanja vredno v naši državi,” je nadaljevala kraljica s stranskim pogledom na Coligny-ja. “Gotovo so zaslužili zločinci, ki so ogrožali vaše življenje, hudo kazni, in vi, grofica Blanka, bi imeli pravico od Nas zahtevati, da zločince kaznujemo. Toda žalibog so nastale že take zmešnjave in homatije, da moramo pustiti ne samo vsakovrstne zločince nekaznovane, marveč i upornike proti državi in nesramne veleizdajalce. Ker sedaj ne moremo kaznovati nad vami izvršene- ga zločina, sprejmite grofica Blanka kot nadomeščilo, zagotovilo Na-

še vsestranske naklonjenosti.”

“Zahvaljujem se Vašemu Veličanstvu za milostno naklonjenost” dejala je Blanka.

“Vas pa, gospod grof moram karati, da niste zadostno skrbeli za vrnost vaše vnukinje.”

“Bil je zahrbtnen napad, Veličanstvo! Na tega pa nismo mogli biti pripravljeni.”

“Ob mejah Normandije, kjer mr- goli Angležev in drugih sovražnikov države, smo lahko pripravljeni na vsak zločin,” rekla je kraljica. “Take nevarnosti moramo preprečiti, zato ukazujemo grofici Blanki, da pride na Naš dvor.”

“Prevelika milost, Veličanstvo!” dejal je grof, kateremu je laskalo to odlikovanje.

“Čas hiti, treba da se znova po- damo na pot!” se je obrnila kralji- ca k vojvodu Lotarinškemu. Potem se je pa hladno obrnila na admirala z besedami: “Naj bi Naš obisk po- spešil blaginjo Francije! Mi kljub vsemu še vedno verujemo v vašo ljubezen do domovine, knez Chatil- lon! Vlada pričakuje od vas, da jo bote podpirali pri njenih blagih namelih.”

“Ravnaj vedno po svojem prepri- čanju,” odvrnil je Coligny. “Proti svojemu prepričanju pa ne sme nik- do ravnati.”

“Imate prav, — — z malo omejit- vijo,” rekla je kraljica ostro, “z o- mejitvijo namreč, da se prepričanje ne sme ustvariti na podlagi napač- nega častihlepja in napihnjenih, pro- tizakonitih teženj.”

Po teh besedah je prišla Blanko za roko in odšla z njo iz dvorane.

“Ali niste bili nikoli v Parizu, lju- bi moj otrok?”

“Nikoli, Veličanstvo!”

“Kje pa ste bili odgojevani?”

“Pri sestrah sv. Agate v Ploer- mel-u.”

“To sem si takoj mislila; samo- stanska preprostost vam jako pristo- ja. Česar vam ni mogla dati samo- stanska vzgoja, to bo nadomestila okretnost na dvoru.”

Pri poslednjih besedah ste šli rav- no mimo plemenitašev. Markez Ri-

viere je slišal kraljičino opazko. Ta- ko se je prestrašil, da je skoro omeč- lel in se brezmiselno pridružil spremstvu. Ko so šli po hodniku, slišal je potrditev svojega opra- vičenega strahu.

“Kraljica pa zna nabirati,” slišal je reči Hugenota, ki je šel nepo- sredno za njim. “Grofica Blanka bo brezdvomno najhrabrejši in najzma- govitejši vitez v “escadron de la reine.”

Hugenot se je pri teh besedah za- ničljivo nasmehnil.

Katarina se je razgovarjala z Blanko prav do grajskega dvora. Z raznimi vprašanji je hotela presku- siti njene duševne zmožnosti, na drugi strani pa je hotela navdati Blanko z materinskim sočutjem. Tu- di tu se je izkazala Katarinina u- metnost, da je znala prostodušna sr- ca takoj pridobiti za se. Par trenu- kov je zadoščalo, in Blanka je bila prepričana, da se kraljica zanima za njo; sklenila je v svojem srcu, da bo izpolnila vse želje te plemenite in visokodušne kneginje.

V grajskem dvoru obrnila se je Katarina še k grofu Autremontu.

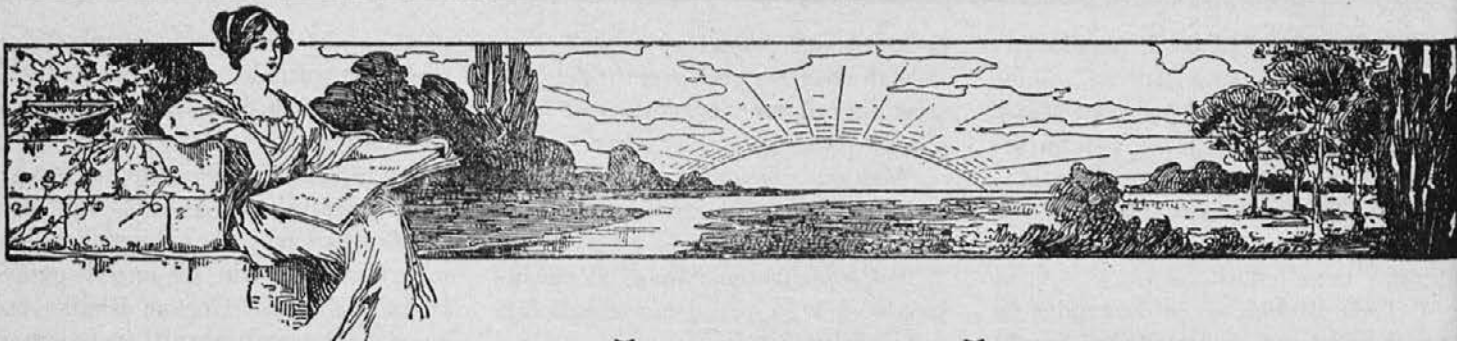
“Ne smem pozabiti, da vam, dra- gi grof, čestitam radi vaše vnuki- nje, ki ima tako izvanredne telesne in duševne zmožnosti. Pripeljite Blanko čimpreje na dvor, kjer hočem kot prava mati skrbeti za njo. Vas in Vaših modrih nasvetov pa prič- kuje kralj v teh tako težkih časih.”

Objela je Blanko in jo poljubila na čelo.

Grofu je podala roko v poljub.

Coligny-ju se je lahno priklonila, ostale Hugenote pa ostro, skoro gro- zeče pogledala.

Ko je hotela zasesti rujavca, pri- hitel je Autremont, da bi skazal kra- ljici Francije običajno vitežko služ- bo. Pokleknil je na jedno koleno in držal stremen. Z lahkim priklonom proti grofu in prijaznim nasmehom proti Blanki, obrnila je konja in od- jezdila z gradu. Malo trenutkov po- zneje bilo je videti vrsto v jeklenih opravah se bleščecih vitezov, kakor srebrno, rdečo reko med krasnimi poljanami.

GLASNIK ŽENSKIH DRUŠTEV.

H. B.

Chicago, Ill. — Prečastiti g. urednik! — Dovolite mi, da tudi jaz smem priti na vaš korner krščanskih mater, ako nam bote za l. 1923. zopet dovolili posebni kotichek v vašem, nam nad vse priljubljenem listu Ave Maria. Želim priti na ta korner z namenom, da bi srečala tam vse one slov. matere in žene, katere še niso v maternih društvih. Želim jim svetovati, da naj takoj, brez odlašanja pristopijo v to nam prepotrebno in koristno društvo.

Verujte mi, matere, da vam ne bo žal. Velika večina slov. katoliških mater, po raznih slov. naselbinah, se je, če imajo le priliko, že zbrala pod zastavo Matere Marije Sedmerih Žalosti. Tiste, ki tega še niste storile, pustite vse na stran, kar bi vas morda oviralo vstopiti pod okrilje Žalstne Matere Marije. Tu v Chicagi nas je sicer pri tem društvu nekako dve sto, a kje so pa še druge, najmanj še par sto? Ali bi ne bilo lepo, ko bi se vse slov. matere župnije sv. Štefana s tem pripravile za njen prihodnji društveni praznik, Marije Sedem Žalosti, da bi vse stopile pod njeno zastavo, in jo pozdravile kot dobre hčere svojo mater? Saj to dr. ne nalaga nobenih posebnih dolžnosti, le poštno življenje, ki se katoliški materi že itak spodobi.

Me pa, drage mi sestre: Skušajmo iti složno po načrtani poti v ljubezni in mejsebojni pomoči, po zgledu naše matere Marije. Prav srčno se vam tudi zahvaljujem za sopolno v preteklem letu. Vselej ste rade, in z dobro voljo pomagale,

kadar smo imele nalogo kaj oskrbeti za cerkev. Kajne, da se je tudi vsaka čl. tega dr. razveselila na sv. božični dan, ko je prišla v cerkev in videla po altarjih, kako je vse zelenelo in cvetelo, kakor spomladi. Prav gotovo ni bilo nobeni žal za tisti dolar, ki ga plača, kot celoletni društveni prispevek, ker s tem se oskrbuje in krasi altarje itd. Prav lepa hvala in čast pa gre tudi našim č. šolskim sestram, ker so se tako potrudile in lepo okrasile altarje in vso notranjščino, da nas je res kar pomladilo, ko smo stopile v tako lepi hram božji.

Zdaj vas pa še nekaj prosim in priporočam drage mi sestre: Ravno sem dobila prvo števil. letošnje Ave Maria v roke. Skoraj se jo nisem mogla nagledati, dasiravno sem obložena z delom. Svetujem vam, ako morebiti katera še ni naročena na ta list, da se, ako ji je količkaj mogoče, nanj naroči. In ko je sama in njena družina prečita, naj jo posodi ali ponudi tudi tvoji sosed, naj je tudi drugačnega mišljenja. In tako storimo večkrat. Marsikatera bo malo premislila, kako je zdaj z njo in kako je bila takrat, ko je gledala v mili obraz tiste Matere, katero sliko prinaša letos na prvi strani njen list Ave Maria. Mogoče se bo zopet vrnila k tej najboljši materi nazaj.

Zdaj pa želim vsem srečno veselo in blagoslovljeno novo leto. Pridite tudi druge na korner, da se tu snidemo in pogovorimo kaj in kako hočemo v tem letu vse storiti za procvit našega lepega društva. Tudi jaz bom še večkrat prišla, ako bom dobila kaj prijateljic tamkaj. Z vese-

ljem bom vsaki rada pojasnila, namen in dolžnosti tega društva. Toraj pridite!

A preveč se mi je že zavleklo, se bojim, da bo moj dopis romal v koš. Toraj najlepše pozdrave vsem dr. K. m. in čitateljem Ave Maria.

Mrs. Mary Kobal, Chicago, Ill.

—o—

Saj sem res že ávomil, če je resničen slovenski pregovor, ki pravi, da: Mati hiši tri ogle podpira. Kadar sem pogledal v predalo za dopise ženskih društev, vedno je bil prazen, kakor kaka socialistična glava, s katero vsaka želnata lahko konkurira. Se razume, da mi ni bilo prav. Enkrat mi je ena pisala, da se ji je radi prevelike poletne vročine "tinta" posušila. Kaj sem hotel, verjeti sem moral, četuči ni bilo res. Upal sem, da me bodo na zimo tako založile, da bom imel za celo leto dosti. Res je zadosti, a potrpljenja. Zdaj je pa čas, da spolnim, kar sem že lani obljubil, da če še tega vbogega ogla ne boste mogle, oziroma hotele podpirati, vam bom tako na prste stopil, da se bo vaš krik in vik in jeza in jezica sem v Chicago slišala. A glej, ko sem ravno mislil, kako bi vas mogel kar najbolj ujeziti, tako, da bi vsako jed dvakrat zabelele, pa nobenkoli osolile, kar dobim zgorajšnje pismo predsednice chicškega Materinskega društva. Samo njej se imate zahvaliti, da danes, sredi zime, ne pada toča. Če še njen klic ne bo nič izdal, potem bom pa slovesno proglasil, da ima naš pregovor: Mati hiši tri ogle podpira, toliko veljave, kakor Koseskijeva baharija: Šest jih pade kjer porine.

Se vidi, da je možak, ki je to trdil, v Trstu preživel skoraj vse svoje življenje. Ko bi bil živel in pesnil na Kranjskem bi bil gotovo za našo moško napisal: Šest jih spiše če poprime, za slovenske: matere pa, da: Hiši tri ogle podirajo.

Takrat bi mu morebiti še po pravici zamerile, danes bi mu ne smele, vsaj veliko njih ne. Če bi danes originalni Dijogen zopet prišel mej nas, bi ne hodil samo s kako leščerbo pri belem dnevu okoli, ampak bi vzel v roke najmočnejšo električno luč in šel iskat mater, ki bi bile v polnem pomenu vredne imena mati. Ko bi jih po Ameriki izven Maternih društev iskal, sploh ne vem, če bi jih kaj prida našel, magari, če bi jih z žarometom iskal. V kakih odročnih starokrajških hribih so še prave pristne slovenske matere doma, pa po stanovskih Maternih društvih. Kar še drugače nosi ime mati v dobesednem smislu, je večjidel le ostalina iz nekdanjih zlatih družinskih časov, kakor pri mnogih sedanjih dunajskih cestnih pometalih naslov baron ali grof. Ako se mati količkaj zaveda svoje časti in svojega poslanstva v družini, si ne pusti dvakrat reči, naj stopi v Materno društvo. Ona to sama z veseljem stori, da se potom društvenega vpli-

va in društvenih pripomočkov znova približa svojemu vzoru, od katerega jo je tok časa tako oddaljil, da jo mora strah spreleteti, če se ozre nazaj.

Zato žene, matere, ki še niste v Maternem društvu, poslušajte, kaj vam pravi predsednica našega društva: "Kje so pa druge?" Res, kje so druge? V društvu jih ni niti polovica. Ostale kje so? Dvoje je mogoče: Ali tega svojega stanovskega društva ne poznajo, ali so pa svoj žensko-materinski vzor zgubile spred oči. Ne eno ne drugo jim ni v čast. Ali veste, kako so v staroavstrijskem parlamentu rekli takemu poslancu, ki ni bil v nobenem političnem klubu? Divjak so mu dejali. Takrat se je to še samo o poslancu reklo. Danes, v dobi organizacije, ko bodo začeli kmalu že take organizirati, ki so še v zibelki, se to lahko o vsakem reče, ki se ne oklene svoje stanovske organizacije. Divjak, divjakinja ali pa divjačina, to pa niso kaj lepa imena, ne za drevo, ne za žival, najmanj pa za človeka. Če nočete, da tudi vam obesim to nečastno marko, skrbite, da vas kmalu v društvu najdem. Potem pa glejte, da bom tudi jaz imel kaj dobrička od tega. Kaj mislite, da vam bom zastonj na srca pihal? Dvanajst-

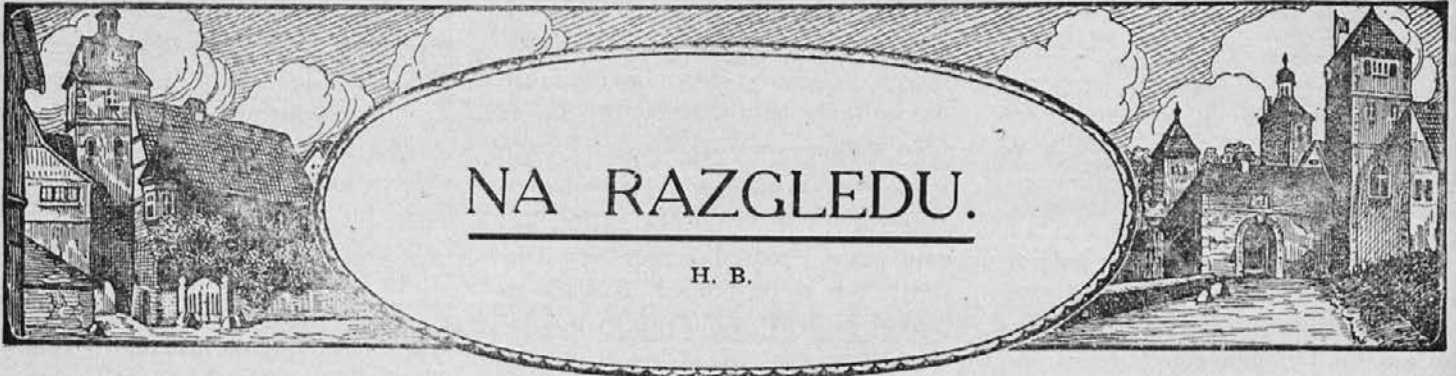
krat na leto vam dam besedo, pa bi moral pri toliki množici, kakor vas je, še sam govoriti? Sram bi vas lahko bilo. Svoje pridige možem malo skrajšajte, saj vidite, da odletavajo vaše besede, kakor žoga od stene, pa boste tudi zame, za svoj kórner kaj časa dobile. Da se pa ne boste na "tinto" zgovarjale, ki se poleti lahko posuši, pozimi pa zmrzne, vam dam dovoljenje, da mi lahko s svinčnikom, ki mu te nevarnosti ne prete, kaj napišete. Če bo potreba vam bom še pipce kupil, da jih boste mogle špičiti.

Ako še nič ne bo, potem bom pa do dna srca prepričan, da se je kralj nemških filozofov Kant na vse drugo bolj razumel, kot na ženske in čisto prav naredil, da je ostal fant. On je enkrat rekel, da v nebesih ne bo nobene ženske, in sicer zato ne, ker stoji nekje v sv. pismu zapisano, da je, ali še bo, v nebesih pol ure vladal molk, česar pa on ženske ni smatral zmožne. Tečaj . . . Zdaj, ko ste zadosti izpričale, da to ni res, da znate tudi molčati, še delj kot pol ure, ako je treba; pokažite, da znate tudi govoriti, kadar je treba. Je namreč čas molčanja, a je tudi čas govorenja. Zatvornica se je odprla, zdaj pa naj teče, da bo gnalo mlinske kamne tri.

Deset zapovedi za stariše.

1. Bodite sami taki, kakoršne hočete imeti otroke.
2. Storitite sami, kar hočete, da store otroci.
3. Opustite sami, kar želite, da opustite otroci.
4. Če pri otrocih kaj ni v reču, naj prej pogledjte, če je pri vas.
5. Če hočete poboljšati otroke, morate prej sami sebe.
6. Nikoli ne pozabite, da je družinsko življenje odsev in odmev življenja starišev.
7. Če hočete, da bodo otroci vam pokorni, morate biti vi Bogu.
8. Ne kolnite porednih otrok, ker to bi se reklo hudiča z belcebum izganjati.
9. Boljše je, da imate zdaj vi šibo za otroke, kakor bi jo imeli pozneje oni za vas.
10. Boljše je, da zdaj samo otrok joka, kakor da bi pozneje vi in otrok.

NA RAZGLEDU.

H. B.

AMERIŠKE NOVICE

Nove vrste apostolat. V župniji sv. Filomene, Denver, Colo., se je konstituiral poseben odbor šestdesetih članov v sledeči originalni namen: Vsak član se je zavezal, da bo, ali osebno, ali pismeno, ali po telefonu skušal dobiti kolikor mogoče takih katoličanov, ki mu bodo dali častno besedo, da pojdejo skozi celi post vsaki dan k sv. maši, ako jih ne bo zadržal kak zelo važen vzrok. Cerkevno predstojništvo jim je izročilo listo onih župljanov, ki so še praktični katoličani. Gotovo je, da vseh ne bodo pridobili za to, brez nič pa ne bo. Upajo na šest sto, kar veliko pomeni. Odbor jamči za živahno agitacijo. Sami mladi, navdušeni ljudje so v njem in sicer dvajset deklet društva sv. rožnega venca, dvajset mladih fantov mladeniškega kluba Marquette in dvajset mladih žena njih stanovskega društva. Marsikateri si bo mislil: Če so te in ti, ki so še polni življenja, tako navdušeni za to stvar, se meni, ki sem po človeško mišljeno bližje groba, še bolj spodobi, da zavzem malo bolj na svojo dušo in oni svet misliti. In bo dal besedo.

Otroški kurz za dobrodelje. Veliki organizator dobrodelja, čičaški nadškof Most Rev. G. Mundelein, je zamislil novo originalno idejo na tem polju. Da bi že v nežnih otroških srcih zanetil ogenj požrtvovane ljubezni do bližnjega, ki bi potem vedno višje in višje plapolal, je na vseh župnijskih šolah nadškofije vpejal posebni kurz za apostolat dobrodelja mej šolsko mladino. Njegov tozadevni načrt je, naj bi bila ena ura v mesecu po vseh šolah v nadškofiji posvečena teoretičnemu pouku o dobrodelju (charity). Vsaka sestra je dobila izdelan načrt, kako naj otroke v tej "uri dobrodelja" polagoma vpelje v ta apostolat. Poleg tega se bodo pa otroci navajali tudi k praktičnemu, dejanskemu izvrševanju tega, kar se jih bo učilo. Skušalo se jih bo privedi do tega, da si bodo znali, kak pennis, ki ga sicer izdajo za candv. pritržati od sladkosnednih ust, da vbožnim otrokom vsak svoje župnije priskrbe potrebnega kruha. Kakor se starokrajske otroke navaja, da kak vinar, oz. zdaj paro, snuste v "šparovček" za sv. Detinstvo, tako se bo naše male vnelo, naj isto store za laišanje bede sirot, ki jih ima vsaka župnija več ali manj. Ne-

dvomno je to lepa misel, ki bo otročikom sirotam otrla marsikatero solzo, na male apostoljčke dobrodelja bo pa vzgojno zelo dobro vplivala, ker jim bo zgodaj vcepljala v nežna srca bratovska in sestrška čustva do bližnjega, ki se vedno bolj ohlajajo.

Mehikanska framasonerija je zopet dala duška svoji protikatoliški obsedenosti. Izgnala je apostoljskega delegata Msg. Ernesto Philippija, pod pretvezo, da se je pregrešil proti državnim postavam, ker je slovesno blagoslovil neki katoliški spominek. Obenem preti z izgonom vsem inozemskim katoliškim duhovnikom. Apostoljski delegat se je že umaknil iz dežele. Dasi je vlada prepovedala vsako demonstracijo ob njegovem odhodu, je vendar v triumfu zvestih katoličanov zapustil svoje mesto. Na meji britko skušane dežele je pač tudi on lahko vzdihnil, kakor nekaj švicarski apostoljski nuncij: Mehiko vlada božja previdnost in slepi državniki. Zaenkrat bo obiskal nekatera večja ameriška mesta, potem bo šel v Rim poročat. Na vprašanje iz Vatikana, kaj je vlado dovedlo do tega radikalnega koraka, ni hotela dati natančnih informacij. Seve, ko bi hotela biti odkritosrčna, bi morala priznati, da sovraštvo do Rima, kot središča katoličanstva.

Versko-medicinska maškerada, tako je nekdo kratko, a jedernato označil "čudeže" katere delajo "svetniki" novejšje protestantske sekte, ki si je nadela lepo ime "Christian science — krščanska veda." Ker iz pisem, ki jih dobivam, vem, da pripadniki te sekte tudi nekatere naše ljudi trapijo s svojo čudotvorno" močjo, kajpada ne zastoj, ampak za dolarje, naj svoje rojake tem potom opomnim, da takim "čudodelnikom" drugič lepo vrata pokažejo. Res niso družega kakor versko-medicinarske maškare, katerim Bog, ki edini more delati prave čudeže, sam ali po svojih pravih služabnikih, gotovo ne daje te milosti, najmanj, da bi potom nje biznes delali, kakor ga je hotel delati vražar Simon, ki ga je radi tega svoj čas sv. Peter pošteno ostrgljal. Njih čudeži so nekaj čisto naravnega, še hudiča ni treba zraven, ki vendar malo več zna, kot oni. Take čudeže lahko vsak zastoj dela, mu jih ni treba plačevati. Da boste znali take služabnike teme ločiti od služabnikov luči, glejte samo na

to, kaj prej ali pozneje od vas zahtevajo. Kakor hitro bodo hoteli samo en cent od vas imeti za svoje "čudeže," veste, kaj imate z njimi narediti. To kar z judom. Ven z njimi. Kristus je rekel svojim pravim čudodelnikom: Gratis accipistis, gratis date — Zastoj ste prejeli to milost, zastoj se je poslužujete v prid bližnjemu!

New York glede ver. Njujorška judovska Tribuna pravi, da šteje naše največje mesto 1,943,730 to je 34,39 odstot. katoličanov; 1,941,847, to je 34,55 odstot. protestantov; 1,643,012, to je 29,23 odstot. Judov; 91,450, to je 1,63 pravoslavni. Ker so leta 1900. protestanti prekašali katoličane za 400,000 je znamenje, da je katoliško prebivalstvo mej tem časom precej naraslo. Še bolj je pa od tistega časa narastel judovski element. Takrat jih je bilo samo nekaj čez pol milijona, danes jih je več kot poldrugi milijon. New York je največje judovsko mesto na svetu. Vseh skupaj je 17 milijonov. Toraj jih je samo v New Yorku eno desetino. Po uničenju Evrope so zbežali iz nje kakor podgane s potapljajoče se ladje in se naselili tam, kjer je kaj "kšefta."

IZ DRUGIH KRAJEV.

Pod krivo palico je dobro živeti. Ta srednjeveški pregovor je splošno znan. Saj veste kaj pomeni. Kjer in dokler so bili še škofje tudi svetni poglavarji, je bilo lepo življenje. Resničnost tega pregovora danes Nemška Avstrija, ki ima katoliškega prelata Dr. Seipelna za nekronanega vladarja, na svoji koži čuti. Sicer se bo tisti, ki ima pred očmi takajšne cene življenjskih potrebščin tej moji trditvi morda na glas zakrohotal. Saj stane ena sama obleka nad dva milijona kron, en vrček pive štiri tisoč kron, enkratna vožnja po cestni železnici dva tisoč kron. Kljub temu vzdržujem svojo trditev: Pod krivo palico je dobro, ali vsaj mnogo boljše živeti, kakor pod kakim socialističnim bičem ali boljševiško knuto. Ko bi bili mesto prelata Seipelna socialisti prišli na vlado, bi danes ne samo stara, ampak tudi že nova Avstrija v grobu počivala. Socialisti so to dobro vedeli, zato se niso pullili za krmilo potapljajoče se ladje. Da, sami so bili za "klerikalno" vlado. Pri tem so pa imeli svoj satansko zamišljen načrt.

Češ, rešiti se je več ne da, pustimo, da jo "klerikalec" pokoplje. Ko se bo to zgodilo, bomo padli po njih, češ domovino so nam spravili na boben. Niti najmanj niso dvomili, da se jim bo načrt sponesel. A so se temeljito urezali. Časopisje, seveda ne socialistično, poroča, da je prelat Seipel rešil Nemško Avstrijo gotovega propada. Krona več ne pada, ker se že mesece ni tiskalo novega papirnatega denarja, mejtem ko se ga v Nemčiji tedensko za 200 milijard. Draginja pojenjuje, upanje ljudstva raste, mnogi imajo že zopet prihranke za banko. Prelat Seipel je danes najbolj oboževana oseba v Nemški Avstriji. Socialisti kajpada škripljejo z zobmi, kakor tisti farizeji, ki so skušali Kristusa vjeti, a so se prav tako temeljito opekli, ko jim je dejal: Dajte cesarju kar je cesarjevega, Bogu kar je božjega. Naša milwauška, kot velikonočni piruh rdeča tetka, je posebno besna, da same jeze več ne razloči svetnega duhovnika od jezuita, ker pravi o Seipelnu, da je jezuit.

Komunisti in vera. Kako debelo rdečkarji lažejo, ko pravijo, da niso proti veri, se v bengalični luči vidi iz poročil, ki prihajajo iz Rusije, kjer so na krmilu. Ravno za Božič so začeli izdajati neki časopis, katerega namen je nazorno smešiti vse, kar je kristjanu sveto. Najsvetejše se predstavlja v najgrših karikaturah, ki si jih more le satan izmisliti in človek, ki je od njega obseden, kakor so pač vsi rdečkarji. Poleg tega se je v tamkajšnji takozvani "živi" cerkvi, ki sramotno boljševikom podrepari, osnoval poseben seminarij, v katerem se bodo bogoslovci vzgajali popolnoma v smislu Markovega evangelija, katerega verske resnice bodo že zdavnaj premagane in ovržene Darwinove podmene, kratko opicija znanost.

Pomanjkanja duhovščine nobena evropskih držav tako britko ne čuti, kot Francija. Radi brezverskih državnih šol je bilo to pomanjkanje že pred vojno občutno, ker ni bilo zadosti poklicev.

Vojna je duhovniške vrste še bolj razredčila. Radi svojega znanega domoljubja, ki ga jim danes prijatelj in sovražnik priznata, jih je v vojni veliko padlo. Sicer so bila takoj po vojni semenišča bolj polna, kot kdaj prej, a vrzel je bila prevelika, da bi jo bilo mogoče tako hitro zadelati. Kakih 8000 župnij je še nezasedenih. Koliko je pa tacih, ki bi potrebovale po tri štiri duhovnike, a imajo samo enega, kvečjemu dva. Redovništvo, ki mu je bil radi vojnih zaslug dovoljen povratek iz izgnanstva v domovino, bo tej potrebi vsaj deloma odpomoglo. Sicer pa ni izključeno, da bodo vsi še enkrat morali na krvavi ples. Kdor veter seje, kakor ga zdaj Francija, zna vihar žeti.

Katolicizem zmaguje. Kdor danes površno zasleduje boj mej vero in nevero, mej katolicizmom in protikatolicizmom, bo zmajeval z glavo, češ, da sem optimist, slep dobriček, če kaj tacega trdim. Kdor pa malo globlje pogleda in sedanje razkopano in nemirno mravljišče narodov na podlagi sličnih bojev v zgodovini presoja, mi bo prav dal. Protiverski in protikatoliški fanatizem je danes na vrhuncu svojega satanizma. Zakon narave se pa glasi: Qui ad summa venit, ad imma prope set. — Kdor je dosegel višek, je blizu poloma. Za gorami že svita zarja katoliškega preporeda. V tem smislu se je nedavno izrazil sloviti angleški zgodovinar Hilarij Belloc. "Evropa", tako je izvajal svoje misli, "se dan za dnevom bolj bliža katoliški cerkvi. Vojška je še pospešila njene korake. Katoliška cerkev bo v doglednem času zopet zavzela vodilno mesto v evropskem kulturnem razvoju. Protikatolištvo je dogospodarilo, zlasti, odkar je protestantizem prišel na boben." Gotovo, da je imel Belloc pri teh izvajanjih pred vsem anglikanske razmere pred očmi. Anglikani se res leto za letom v masah vračajo k materi Cerkvi. V osrednjih državah se zdi, da zgubljeni sinovi in hčere še niso prišli do popolnega spoznanja, dasi jim ni ostalo drugega kot stročje. Morda jih prej še ena katastrofa čaka, ki jim bo

docela odprla oči in razvnela srca v hrepenenju po dobrotah v Očetovi in Materini hiši.

IZ JUGOSLAVIJE.

Adventisti v Jugoslaviji. — Za ta ameriški plevel so jugoslovanska tla razrahljana in pognojena kot pomladanska gredica. Saj Jugoslavija je danes čisto podobno svetu v onem obupnem stanju pred prihodom Kristusovim. Kakor je takrat cel svet bil ena sama vroča želja po Odrešeniku iz neznosnega položaja, tako je danes cela Jugoslavija. Reši nas kdor nas more! Če v ničemer drugem, v tej želji so vsi, ki sploh kaj mislijo edini. Prišli so adventisti, sam Bog vedi odkod, ter zaklicali v te obupne mase: Kristus edini vas more rešiti. Gotovo samo Kristus, a ne Kristus adventistovskih sanjačev. Adventisti Kristusa šele pričakujejo in sicer v bližnji prihodnosti. No če bodo Jugoslovani na Kristusa — Odrešenika, ki ima šele priti čakali, bodo zastoj čakali rešitve. Toda obup ne pozna logike. Vsako bilko ima za Bruno in grabi po njej. Zato ni čuda, da imajo adventistovski fantasti, zdaj tam dobro žetev zlasti v Srbiji. Njih glavni stan je v Sremskih Karlovcih. Od tam bombardirajo neuko ljudstvo z raznimi brošuricami in letaki. Dasi je njih nauk neka čudna brozga krščanstva in lastnih izmišljotin — mej drugim taje sv. Trojico, veljavnost otroškega krsta ter uče, da človek za dušo in telesom do sodnjega dne v grobu spi — vendar številnih "vernikov" dan za dnevom raste, ne toliko radi nauka samega, kakor radi tega, ker milost denarja močno deluje. Vlada jih je en čas preganjala in skušala zatreti, zdaj jih je pa baje priznala. Si najbrž misli: Čim več ver v državi, tim manj verske nevarnosti, tim bližje brezverska država. Da le ne protiverska, notem se nam katoličanom ni veliko bati, mejtem, ko bodo take strunene osebe kakor je adventizem segnile, kakor so vsklile.

DAROVI.

Po \$5.00 — Maggie Butala, Dillon, Mont.; \$5.25 Mr. Intihar, Cleveland, O.; Vladimir Braje, Soudan, Minn.; Neimnovana; Maria Blažič, Leckrone, Pa.

Miss Anna Lampe, Cloquet, Minn. \$3.75; Frank Bevk, Milwaukee, Wis. \$3.50.

Po \$3.00. — Ivana Tutin, Cleveland, O.; Katarina Kuhelj, Cleveland, O.; Mary Jakopich, New York, City; Anna Susman, Canon City, Colo \$2.50.

Po \$1.50. — Mrs. Nartnik, Chicago, Ill.; Tony Squah, Iselin, Pa.; John Zaitz, Flushing, O.; Annie Loparc, Joliet, Ill.; Mary Jerikovski, Tromald, Minn.; Mary Jan, Brootain, Minn.; Lizzie Smith, Niagara, Wis. Po \$1.25 Marija Karlin, South View, Pa. Po \$1.00 J. Malovich,

Cleveland, O.; Frank Visočnik, Port Washington, Wis.; Frank Ovsec, Bellair, O.; Agnes Debevc, Larell, Ill.; Agata Tamson, Thomas, W. Va.; Mary Zore, Olyphant, Pa.; Mrs. H. Zore, Olyphant, Pa.; Mary Ahlin, Petersburg, O.; John Pelhan, Canonsburg, Pa.; Ana Ance, Joliet, Ill.; Rozi Mance, Lockport, Ill.; Paul L. Laurich, Joliet, Ill.; Antonia Vidic, New York; Maria Arch, Moon Run, Pa.; Marko Kure, Lackport, Ill.; Johana Kolar, Cleveland, O.; John Kumar, Chicago, Ill.; Mary Kučič, E. Pittsburgh, Pa.; A. Kovačič, Rockdale, Ill.; Barbara Kočevar, New Castle, Colo.; Geo. Sagadin, Paund, Wis.; Anton Matkovič, Crested Butte, Colo.; Anna Plemel, Grattan, Minn.; Amalia Svek, Duryea, Pa.; Val

in Ana Kocman, Bridieport, O.; Lucia Gregorič, Milwaukee, Wis.; Agnes Kos, New York, N. Y.; Martin Češnik, Indianapolis, Ind.; M. Goričan, Homer City, Pa.; Mary Balog, Niles, Mich.; Mary Toplišek, Houston, Pa.; Frances Ambro, E. Helena, Mont.; Anna Lumbert, Farrell, Pa. Po 50c. Marko Bajuk, Cadogan, Pa.; Ana Susman Canon Cit, Colo.; Joseph Starc, Cleveland, O.; Maria Mihelič, Dollar Bay, Mich.; Ana Jakše, Mc Gregor, Minn.; M. Bergles, La Salle, Ill.; Anton Vodušek, Milwaukee, Wis.; Fanie Selak, Cove Ore. 40c. Katarina Klubučar, Benuit, Wis. 25c.

Po \$1.25. — Stephan Jenko, Burgetts-town, Pa.; J. Svegel, Ambridge, Pa.; M. Vaupotič, Chicago, Ill.

NAŠ STRIČEK

Dear Boys
and girls: —

O, kako sem vesel, da se zopet vidimo po tolikem času! Kako mi je bilo dolg čas, ko nisem mogel med vas. Gotovo ste me tudi Vi ogrešali, kajne.

Well bil sem zelo zelo "busy" in drugi ljudje so mi vzeli ves čas, da se nikakor nisem mogel otresti drugih sitnosti in pritji med vas. — Zato pa, moji darlings, voščim vam srečno in veselo novo leto, če tudi malo pozno! — Kako ste preživeli božične počitnice? Kaj Vam je Santa prinesel? Gotovo ste dobili veliko lepega in dobrega.

Let me hear from you, boys and girls!
Vaš striček.

Valley, Wash. — Dragi striček: — Dolgo se že nisem oglasil pa mi vendar ne boste zamerili, dragi striček. Moj bratec se vam lepo zahvali za darček, katerega ste mu poslali. Tukaj Vam pošiljam za dva koledarja Ave Maria. Vas pozdravlja in vse girls in boys na kornerju

Andrew Tomsha.

Dragi Andrew: — Saj sem se jaz tudi sam nekoliko mesecev zamudil. Toraj sva oba jednaka. Bova pa zdaj bolj pridna, kaj, Andrew? Pozdravljen tam v daljni ameriški Sibiriji.

Tvoj Striček.

Fredonia, Kans. — Dragi striček: — Zadnjič sem bla prov slabo slovensko napisala tako da me je blu sram. Bom poskušala boljše napisat danes. Božič je minil je bilo prav lepo. Mi otroci smo dobili dosti lepih darov nekaj v šoli nekaj pri cerkvi, vsakemu nekaj je poslal naš Frank ki je v Chicagi. Doma smo imeli božično drevesce in jaslice pod drevescem. Okoli smo postavili naše igrače in druga darila. Zvečer smo molili vse tri rožne vence in potem smo se igrali in veselili celi večer. Jest sem igrala orgle in smo peli božične pesmi. Moji bratec in sestrice so skakali in vpili in nihče ni bil zaspan. Ob desetih smo šli k polnočni maši, kjer smo bili vsi pri spovedi in pri sv. obhajilu. Domu smo

prišel iob dveh popolnoči in smo šli malo spat. Potem smo hitro opravili vsakdanje delo in šli zopet ob desetih k maši. Ko smo pršli domov so se pripeljali naša teta in naš stric in otroci in prinesli nam darila. Joj, kaj je bilo veselja in smo se dobro imeli. Tako smo se mi tukaj na farmi imeli o božiču. Sedaj je pa vse minilo. Vas in vse boys in girls na kornerju pozdravim in Vam želim srečno novo leto 1923.

Anna Bambich.

Draga Annie: — Kar zavidam te, ko ste se v resnici tako dobro imeli in tako lepo in krščansko praznovali te lepe praznike. Škoda, da ste tako daleč, še jaz bi bil prišel k Vam, da bi se z Vami veselil. Annie, le pridna bodi in rada molji za svoje dobre stariše, ki Vas tako lepo uče.

Tvoj striček.

Calumet, Mich. — Dragi striček: — Več nisem bila na kornerju dolgo pa zdej se moram oglasit ker vidim da je par dopisov od Calumeta v Ave Maria. Naj prej vam dam znat da ljudje grejo jako od tukaj za delom imeli smo na vertu jako dosti rožic škoda da niste blizu da vam jih bi pernesla za vaš oltar. V sklepu pisanja vas puste pozdravit mama in ata in vam želimo obilno uspeha.

Ana Klobucher.

Draga Annie: Tudi meni je jako žal, res, da nismo bližje, ker vem, da bi tvoje rožice na našem oltarju delale veselje Jezuščku v tabernaklju. Le pridna bodi in pozdravi mamo in ata

Tvoj striček.

Ely Minn. — Dragi striček: — I am sending you \$2.00 for Mass one for my dad one for my brother for Čast svetemu Antonu for health and I ask you if you could pray for them soon, for my dad and my brother are both sick over 5 months. There is a family of 10 of us and there isn't nobody working. Oh. I could work but I can't either yet for I have been sick too and thanks to dear Lord for I am getting better now. From Miss Marv Indihar.

Draga Mary: — Svete maše so bile opravljene in tudi molili smo, kakor si prosila. Vsaj se vsako nedeljo še pose-

bej bere sveta maša za vse naše naročnike, in upam, ker je tvoje pismo bilo pisano že novembra, da sta do sedaj že ozdravela tvoj ded in tvoj brat? Kaj, li sta? Veseli me, da si ti ozdravila. Le čuvaj se, da se ne prehladiš, da ne boš dobila cold sedaj. Tam v vaši Sibiriji je zelo mrzlo. Pozdravi prav lepo ata in mamo in vse tvoje bratce in sestrice

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Jest sem učenec St. Joseph School, sem v tretjem grad sem star devet let, to je moj prvi dopis vas prav lepo pozdravim

Joseph Plut.

Dragi Joseph: — Kako sem vesel tvoje pisma! Ti si gotovo good boy, da si se potrudil napisati ta dopis. Sedaj boš pa že večkrat pisal, kaj? — Boys and girls zakličamo three cheers našemu novemu prijateljčku tam v Jolietu, ki je danes prvič med nami! Pozdravljen

Tvoj striček.

North Chicago, Ill. — Cenjeni gospod striček: — Prosim, da mi pošljete ene jaslice. — Jaz bi tudi rad prišel na korner, pa slabo pišem, ker se še nisem naučil slovensko. Vas srčno pozdravlja in vsi naši

John Cankar.

Dragi Johnie: — Kar nič se ne boj pritji med nas, mi imamo vsakega boy-a radi. Posebno pa ako je priden. Če zaenkrat malo slabše pišeš, sicer si pa dobro, nič ne de. Drugikrat boš gotovo še bolje. Mislim, da si jaslice dobil o pravem času. Pozdrav tebi in tvojim domačim

Tvoj striček.

Ljubljana — Jugoslavija. — Dragi striček! — Mislila sem že, da ste se naveličali čitati moja pisma in da so "romala" v koš, kar zagledam v 20. številki lista "Ave Maria" objavljeno moje pismo in odgovor gospoda strička. Pri srčna hvala za pozdrave. Tudi jaz pošiljam vsem ameriškanskim Slovincem najlepše pozdrave, ter želim vsem vesel Božič in srečno novo leto.

Pred vsem pa želim Vam gospod striček da bi božične praznike obhajali zdravi in veseli, da bi Vam prihodnje leto prineslo obilo veselja in da bi nam ostali še naprej naš dobri in ljubi striček.

Ker imate Vaše boys in girls tako rari, Vam z današnjo pošto pošiljam knjigo z mladinskimi povestmi, za enega Vaših "Malih" kot miklavževo ali pa božično darilo.

Dajte jo prosim onemu, kateri Vam je pridobil največ naročnikov za list "Ave Maria". Najlepše pozdrave gospodu stričku od

Elice.

Draga Elica: — Kako se je imenovala knjiga, katero si poslala? Najbrže se je zgubila, ker je do sedaj še nisem dobil. Tudi moji ameriškanski boys in girls ti voščijo prav veselo in srečno novo leto, posebno pa

Tvoj Striček.

Vprašanja in odgovori.

1. **Vprašanje** (poslano): "Neka žena mi je pripovedovala, da se z možem, s katerim je bila pred cerkvijo poročena, nista razumela, zato je zbežala proč od njega, vzela "divorce" in se z drugim zopet pred cerkvijo poročila. Ko sem ji rekla, da tega ne verjamem, ker je nemogoče se pred cerkvijo poročiti, če prvi mož še živi, je bila zelo huda name. Odgovorite mi, če se res more razporočiti oz. razporočena pred cerkvijo in cerkveno poročiti, dokler prvi mož ali žena še živi?"

Odgovor: Ne, to na noben način ni mogoče, ako je bil prvi zakon veljavno pred cerkvijo sklenjen. Niti papež sam ne more dati tega dovoljenja, ker je Kristus rekel: Kar je Bog združil, naj človek ne loči. A ni izključeno, da je dotična ženska, Bog vedi na kak goljufiv način, prišla do zakonskega dovoljenja (license) je mogoče, da je bila na njegovi podlagi cerkveno poročena. Toda naj bi bila tudi stokrat v cerkvi in cerkveno poročena, njen drugi zakon je in ostane neveljaven, dokler prvi mož živi.

2. **Vprašanje** (poslano): Neka ženska nam piše, da "karte šloga" in dela s tem dober biznes, pa še na nekaki verski podlagi. Prosi nas celo za kadilo, da bi svoj biznes z večjim uspehom izvrševala. Prav za prav ne vpraša ona — sama je čisto prepričana, ne samo da prihodnost prav napove, ampak tudi, če izvršuje dobro delo, ker da nekaj dobička v dobre namene — mi vprašamo, kaj je s tem?"

Odgovor: Oprostite, če ne boste dobili takega kadila, kakor ga želite, ampak vam bom jaz malo pod nos pokažil. To kar vi izvršujete je grešno in umazano vražarstvo, tembolj obsojenja vredno, ker je pokrivato z verskim plaščem in z najsvetejšimi stvarmi v stik spravljate, kar je bogoskrunstvo. Poleg tega je po katoliški morali smrtni greh, če ima kdo trdno vero v take napovedi, ali je sam prepričan, da more z raznimi praznoverskimi manipulacijami res

z gotovostjo kaj prihodnjega napovedati. Če izvršujete ta umazan biznes, ga izvršujete na svojo odgovornost. Kdor je tako neumen, da vam za vaše čenče tolarje nosi, naj vam jih le. Toda proč roke od nam svetih stvari, proč z verskim plaščem.

3. **Vprašanje:** Ali je dovoljeno z gotovimi "coprniškimi" šibami iskati zakladov, kakor smo v otroški dobi tolikokrat slišali, kakor o pasje-glavcih, roparjih itd.?"

Odgovor: Če se to res ua kak "coprniški" način vrši, da dotični zraven kake križe dela, kake molitvice šepeta, da bi mu šiba pokazala "šac," je to pravo vražarstvo in kot tako greh proti prvi božji zapovedi. Ako pa kdo brez prazne vere in vražarskih manipulacij rabi primerne šibe in s pomočjo nje išče v zemlji rude ali vode, je to brezgrešen naravni poskus. Gotovo in čisto naravno je, da se gotove vrste prožne šibice, če se držijo nad krajem, kjer je kaka dragocena ruda spodaj, ali studenec, vklonijo. Nekaterim niti take šibice ni treba, da to ugotovijo. V sebi imajo neko še tajnostno moč, ki jim to pove. Kakor so nekateri rojeni pesniki, rojeni umetniki, tako imajo drugi ta skrivnostni dar. Znan mi je slučaj, ko je neki tujec obiskal kolegij, v katerem sem stanoval. Po hodniku prvega nadstropja je hodil. Naenkrat pretrga tekoči pogovor in pravi: Tu-le spodaj imate pa vodno žilo, noge mi povedo.

4. **Vprašanje:** Kako je presojati takozvane "kmetške čudodelnike," to je priproste podeželske ljudi, ki nimajo nikake strokovne izobrazbe, ki pa včasih vspešneje zdravijo ljudi in živino, kakor kaki diplomirani zdravniki?"

Odgovor: Ako se pri tem poslužujejo kakih skrivnostnih znamenj in njim pripisujejo svoja "čudežna" dela je to vražarstvo, greh proti prvi božji zapovedi. Ako pa tega ne delajo, a njih življenje ne kaže, da bi jih Bog pri tem podpiral, je treba stvar naravno razlagati. V naravi je mnogo še nepoznanih sil, ki

jih znanost še ni vpregla v človeško službo. Kakor znanstvenik mnogokrat nekako slučajno pride do čisto nove iznajdbe, tako tudi priprost človek lahko čisto slučajno odkrije v naravi kakšno silo, s pomočjo katere dela čuda, čuda za tiste, ki jim je ta sila neznana. Naravni narodi so v tem še najbolj iznajdljivi, ker jih potreba h temu sili. disijonarji bi nam vedeli mnogo takega povedati.

5. **Vprašanje:** Nekateri zelo veliko dajo na sanje. Njih dnevno življenje je takorekoč na vajatih tega, kar se jim je ponoči sanjalo. Celi dan jih drže v šahu, drugi dan pa seveda zopet druge. Kaj je o tem misliti?"

Odgovor: Kaj družega, kakor to, da nespametno ravnajo. Ne tajim, so tudi pomenljive, od višjih moči navdane sanje. Bog je večkrat svojim služabnikom v sanjah govoril. V spanju rekel sv. Jožefu naj vzame Dete in Mater in naj beži pred Herodom v Egipt. Prerokom je govoril v sanjah. Prophetae tui somnia somniabut. Tvoji preroki bodo sanje sanjali, preroške sanje. Toda niti en procent sanj ni od kakih višjih moči, ampak naravni plod stvarjajoče oz. bolje sestavljajoče domišljije. Kadar so od Boga, jim seveda človek mora verjeti, a v tem slučaju mu Bog da, ko se zbudi, tudi potrebno razsvitljenje in gotovost, da so res od njega. Ker pa, kakor rečeno, izmed sto slučajev niti v enem niso od njega, ampak otroci domišljije, bi dotični, ki bi trdno veroval v vsake sanje in v njih iskal smeric za življenje, po katoliški moralni smrtno grešil.

6. **Vprašanje** (poslano): "Neka ženska mi je pripovedovala, da ima navado, se v svojih stiskah na duše v vicah obračati, ki ji vedno pomagajo. To da ji je nekoč neki spovednik svetoval. Meni se pa to čudno zdi. Vedno sem slišala, da duše v vicah še sebi ne morejo pomagati, kako bodo potem drugim. Odgovorite mi, katera ima prav, ali jaz ali ona. Kaj pravi na to sv. Cerkev?"

Odgovor: Se zdi, da ima dotična žena prav. So bili, zlasti starejši bogoslovni učenjaki, mej njimi tudi eden največjih sv. Tomaž Akv., ki so zastopali mnenje, da duše v vicah ne morejo nobenemu nič pomagati, dokler počiva nad njimi kaznujoča roka božja. Toda poznejši: Belarmin Suarez, zlasti pa novejši, so edini v tem, da nam lahko pomagajo, sebi ne. Jaz ne vidim, zakaj bi to ne bilo mogoče. V milosti božji so, še bolj utrjene kot mi, v občestvo svetnikov spačajo. Če so duše v predpeklju lahko prosile za svoje še žive brate in sestre, kakor nam spričuje sv. pismo starega testameta, moramo dosledno to možnost tudi dušam v vicah priznati. Da bi tisti, ki sami sebi ne morejo pomagati, tudi drugim ne mogli, to je slab protidokaz. Kakor je Jezus, ko so ga prišli v vrt Getzemani iskat in se je prostovoljno sovražnikom v roke dal, prosil: Pustite te naj odidejo in so mu spolnili željo; kakor je isto že marsikateri človek v podobnem položaju naredil in ravno tako ne brez uspeha, tako morejo tudi duše v vicah z uspehom za druge prositi, čeravno sebi ne morejo več pomagati. To možnost pa lahko še na drugi način pojasnimo. Gotovo je, da Bog nekaterim dušam v vicah daje posebne milosti, ki jih druge ne prejmo. Vsaka bi rada prišla nazaj, povedat svojim dragim, koliko trpi, da bi molili za njo. A Bog ne da vsem te milosti. Nekaterim jo pa da, da si morejo same poiskati rešiteljev in tako pospešiti rešenje... Podobno lahko da, in ne vem zakaj bi ne rekli, da tudi da milost, nam pomagati s svojimi prošnjami, da bi bolj pridno molili za nje in jih tako prej rešili. Tedaj nikakor ni proti nauku sv. cerkve se obračati na duše v vicah za pomoč v stiskah.

7. **Vprašanje:** Kaj je pa glede sv. maš, ki se plačujejo za rajne, ako so one že na svojem končnem mestu, ali v nebesih ali v peklu in tedaj njim samim nič ne koristijo?

Odgovor: Ako ne duhovnik, ne tisti, ki je sv. mašo plačal, sadov za ta slučaj ne obrne kakemu druge-

mu v prid, ki je še potreben in zmožen pomoči, bi pobožno mislil, da jih Bog potrebnim dušam v vicah nakloni, pred vsem takim, ki nimajo na svetu nikogar, ki bi molil zanje. Ako bi pa duhovnik ali dotičnik, ki je sv. mašo plačal, za ta slučaj določil še kak drug namen, bi bil dotični teh sadov deležen. Vendar je vprašanje, more li v tem slučaju duhovnik razpolagati s sadovi sv. maše ali ne. Vsekako je bolj primerno in opravičeno, da se v tem slučaju sadovi naklonijo dotičnemu, ki je sv. mašo plačal, ali pa njegovim sorodnikom, bodi živim, bodi mrtvim, ki morda še pomoči potrebujejo.

8. **Vprašanje (poslano):** Ali je sv. krst veljaven, če sta boter in botra nekatoliško poročena?

TRETJEREDNIKOM!

Čakali smo, bo li starokrajsko tretjeredniško glasilo "Cvetje" še napovedalo nadaljne izdajanje ali ne. Kajti v starem kraju pri tej draginji izdajati kak list, ni mala reč. zlasti takega, kot je "Cvetje," ki mu oglašiti niti vinarja ne prineso. Še upa izhajati, kakor pove zadnja številka letošnjega leta, ki smo jo pravkar razposlali tukajšnjim naročnikom. Zdaj jih pa pozivljamo, da čimprej obnove svojo naročnino, ki je za Ameriko ista, kakor lani \$1.00, dasi se je doma povišala. Tretjeredniki, razpršeni po naselbinah, sezite po njem, nadomeščalo vam bo voditelja tretjega reda, da ostanete zvesti vzorom sv. Franciška.

Da pa ne pozabite na vaše dolžnosti in na milosti, ki vam jih nudi tretji red, imamo še nekaj družega za vas. Iz starega kraja smo dobili male knjižice, v katerih je vodilo tretjega reda, seznam dni, katere lahko dobite popolni odpu-

Odgovor: Da, krst je v vsakem slučaju veljaven. Drugo vprašanje je, če sta taka dva veljavno botra. Vsekako sta bila dotična dva sama po sebi nedopustno botra. Če tudi neveljavno, ne morem določiti, ker mi je bil slučaj premalo natančno opisan. Zdi se, da sta bila tudi neveljavno. Neveljavno so namreč botri javni priležniki. Prav to in nič družega je pred cerkvijo civilen zakon. Ako sta bila pa dotična v tem smislu nekatoliško poročena, ker sta krivoverca, ali odapdnika, ali sta se pustila pred drugo vernim ministrom poročiti, sta bila pa radi tega neveljavno botra. A kakor rečeno, krst je veljaven, magari če bi bil sam "ta spodnji" boter.

stek, vesoljno odvezo, potem serafinski rožni venec z navodilom, kako se moli, kakor tudi litanije vseh svetnikov našega reda. Voditelji dobijo v njej slovenski obred za preobleko in sprejemanje obljub. Knjižica se dobi pri nas in stane poleg poštnine 25 centov. Druga večja knjižica, broječa 80 strani, obsega pouk o namenu in pomenu tretjega reda, ter razlago vodila. Kdor hoče natančnejšega pouka o tretjem redu, naj seže po tej. Stane poleg poštnine 40 centov. Zaenkrat imamo teh večjih le malo na razpolago, a jih vedno lahko naročimo iz starega kraja.

Rojaki! Če hočete ohraniti in poživiti svojo vero, to najlepšo doto po vernih materah, oklepajte se tretjega reda, ki se vedno bolj širi po tej naši novi domovini. Danes šteje že 75,000 udov, moških in ženskih, od kongresmanov doli do delavcev. Torej vas ne sme biti ne sram ne strah, se mu pridružiti.

Naši stenski koledarji za leto 1923

sorazmerno nič ne zaostajajo za Koledarjem Ave Marije. Kakor je ta po splošni sodbi najlepši in najbogatejši, kar jih je doslej izdala Ave Maria, tako je tudi stenski izmej vseh dosedanjih najkrasnejši. Precej nas je stal, denarja in dela, a smo vse radi storili in žrtvovali, samo da moremo ljudem s čim lepim postreči, kar bodo vsak dan gledali na steni. Menimo namreč, da sto in stokratni pogled na lepo podobo ne ostane brez sledu v duši. Tudi lepa podoba na steni je božji misijonar, kakor je slaba satanov. Če se hudič posluži vsake škatljice za žveplenke kot propagandnega sredstva za svoje temne namene, zakaj bi se

mi ne poslužili koledarja za propagando resnice. Koledarji, ki imajo spodaj najlepšeno celo galerijo svetnikov, nad njimi je pa kaka včasih naravnost pohujšljiva podoba, se meni zde tako neumestni in neokusni, kakor če bi dal na svetniško soho Krjavlov klobuk. Če hočete tedaj ineti lepe stenske koledarje, ki bodo pričali o krščanskem duhu vaše hiše, sezite po naših! Tisti, ki bodo obnovili naročnino na Ave Marijo za 1. 1923. ga dobe zastoj. Drugi plačajo 25 centov. Dobili ga bodo lahko pri krajevnem zastopniku, ki jim jih pošiljamo.

Upravništvo

Ave Maria in Glasnik presv. S. J.